

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARTIN

Artvin seçimlerinden sonra iki kardeş:
Hâbil'le Kaabil!

Ekim mevsimine hazırlık

3 Ekim tarihine
kadar tasarruflarınızı
İş Bankasına
yatırınız. Yılın
üçüncü çekilişinde
İş Bankası, başta
10 Apartman Dairesi,
100.000, 25.000,
5.000 liralara
olmak üzere
çeşitli, zengin
ikramiyeler dağıtıyor.

Çekiliş: 30 Aralık

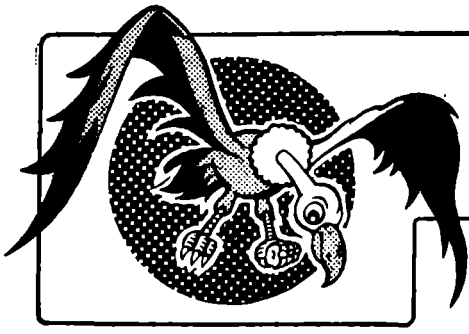
TÜRKİYE

BANKASI

Paranızın... istikbalinizin emniyeti

(Faal: 8581—183)

AKBABA

Yıl: 42 Cilt: 7 Sayı: 40 • Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ • 1 Ekim 1964

Partisiz, muhalefetsiz demokrasi!

YAPTIĞIMIZ işlerin çoğu, ama pek çoğu kendimizi aldatmak içindir. İşte Bayındırlık Bakanlığı ve işte gecekondu Türkiye'si!.. İşte Sağlık Bakanlığı ve işte hastahane kapılarında can verenler Türkiye'si!.. İşte İçişleri Bakanlığı ve işte dağlarında eşkıyalar kuzu çeviren, şehirlerinde haydutlar yol kesen, banka basan, ev soyanlar Türkiye'si!.. İşte Milli Eğitim Bakanlığı ve işte ilkokulundan üniversitesine kadar öğretmensiz okullar, okulsuz öğrenciler Türkiye'si!.. İşte Dışişleri Bakanlığı ve işte Başbakanına yanlış bilgi veren Hariciyeciler Türkiye'si!..

Siz söyleyiniz lütfen: 19 Mayıs'ın unutulmuş eğlencesi çocuk bakanlar, bundan daha mı az başarılı, daha mı az ciddi idi?

Bir tarım politikası, bir eğitim politikası, bir -Allahım, binbirinci defa yinelenen acı halımızel- dış politikası olmayan bu Türkiye'nin, neden partisi olsun? Neden muhalefeti olsun? Neden, neden, neden?

Hani, 1945 te füc'eten demokrasi ilân ettik ya... Onun gereği, partiler, partiler, partiler de kurduk...

A partisi, B partisi, C partisi... Alfabenin bütün harfleri birer parti olsa ne çıkar?.. Türkiye'nin bütün gecekonduları bu partiler yanında birer saraydır!

Siz, memleket idaresinde, iç ve dış görüşü ayrı yollar çizen tek parti tanıyor musunuz?.. Hepsinin yolu, Roma'ya çıkan bütün yollar gibi yalnız bir yere çıkar: İktidara!

Hepsi, düşünce hazinelerinin kapılarını kilitlemiş, anahtarlarını sınıksız avuçlarının içinde tutmaktadır. Bu çorak toprağı aydınlatacak o büyüklü tasarılar, o büyüklü programlar, anahtar

deliğinden bile size bir altın ışık sızdırmaz. Vatan, ancak iktidara geldikleri gün bir gülistan olacaktır.

Demokrat Parti, onsekiz yıl önce, kasaba kasaba, şehir şehir, köy köy, dağ dağ bu gizli hazinelerin karşılıksız bonolarını dağıtarak iktidara gelmişti.

Sızları hâlâ dinmeyen o günlerin sade iki konusuna kalemi-miz ucu ile dokunalım:

Bizim için, savaş yıllarının yokluğunu karşılamaktan öteye

geçmemesi gereken şeker sanayiinin ne tatsız hal aldığını görüyorsunuz!

Durup dururken Akdeniz ortasında «Kıbrıs Cumhuriyeti» diye ikinci bir Yunan devleti kurdurmanın belâsını da her Türk, her nefes alışı çekiyor!

Bugün de durum odur. Her konuda, söz değil, ses işitiyoruz. Politika sahnesi, konuşanlarla değil maval okuyanlarla dolu...

Büyük Millet Meclisi'nin, şu geçici toplantısında söylenenler-

den, hatırlınızda kalmış tek cümle var mı?

Bu fikir kılığı yüzündendir ki, Nihad Erim, A.P. topluluğu karşısında, ilkokulda konferans veren üniversite hocasına döndü!

Muhalefet sözcülerinden bir tekinin, şu düğüm düğüm meselelerimize parmak ucu ile dokunduğunu görmüyoruz. Bütün didiklemeler, Akbaba'nın mizah sınırları içine giremeyecek kadar püften... Bir örnek alalım:

Köy Bakanı Doktor Lebit Yurdoğlu, son günlerin başlıca konusudur. Ama tenkid konusu değil, alay konusu:

Lebit Yurdoğlu köye gitmiş.. Kah kah kah!.. Peki nereye gitsin?.. Paris'e mi? Londra'ya mı? Roma'ya mı?

Lebit Yurdoğlu ayrıncı içmiş.. Kah kah kah!.. A sevgili muhalefet, köyde ayrıncı içerse değil, viski içerse gül, şampanya içerse gül, hattâ rakı içerse gül.. Hem de hüngür hüngür!

Lebit Yurdoğlu ütüsüz pantolon giymiş.. Kah kah kah!.. Peki sayın baylar, siz olsanız ne giyerdiniz?.. Frak mı? Smokin mi? Jaket-atay mı?

Lebit Yurdoğlu yer yatağında yatmış.. Kah kah kah!.. Ayıp etmiş doğrusu! Bir Bakana yer yatağı yakışır mı?.. Her köye gidişinde, içinde banyosu, mutfak, ahçı, garsonu, yatak odası, kabul salonu olan özel bir araba mı götürmeli idi!

İşte politika hayatımızdaki düşünce düzeyi bu... İşte kırk bin düğümlü köy dâvasında muhalefetin ağrıyan başı, sızlayan kalbi bu!

Siz şimdi Türkiye'de çok partili demokrasi idaresi var diyebilir mısınız?

Yusuf Ziya ORTAÇ

PERDE ARKASI

Hulâ-hup!

Biliyorsunuz, Adalet Partisi Büyük Millet Meclisini Kıbrıs toplantısına çağırması ya...

Biliyorsunuz, Adalet Partisi Genel Başkan Vekili bu toplantıda okuma dersinden bütünlemeye kalmıştı ya...

Evet, bunları biliyorsunuz...

Ama biliyor musunuz, A.P.'nin bu kekeme nutkunu kim düşünmüş, kim hazırlamış, kim yazmıştı?..

Efendim, İstanbul'dan Ankara Palası -henüz beyaz trene sahip olamadıkları için- el üstünde getirilen meşhurların, meşhurların, meşhurların meşhuru bir hariciyeci.. Bir eski büyük elçi!

Neden mi bu kadar çok meşhur?

Bir kere meşhur şekerçi Hayri bey'in damadı...

Meşhur şekerçi Hayri Bey'i tanımadınız mı?.. Meşhur Hayri İpar!

Yine mi tanımadınız?.. E, hakınız var, kaç yıldır Türkiye'de değildi. Nice'de, villasında yan gelmiş, Allahına dua edip yaşıyordu!

Aaa, yine tanımadınız mı şa-

şarım... Hani meşhur Ali İpar vardı ya?.. Hani yirmiyedi mayısta bütün gemileri şapa oturan, meşhur ticaret filosu sahibi, meşhur Ali İpar, işte onun babası meşhur Hayri İpar!

Bu meşhur ailenin meşhur damadı, politika hayatımızda da, merhum Fatin Rüştü'nün pek yakın dostu olmak gibi önemli bir şöhtere de sahiptir.

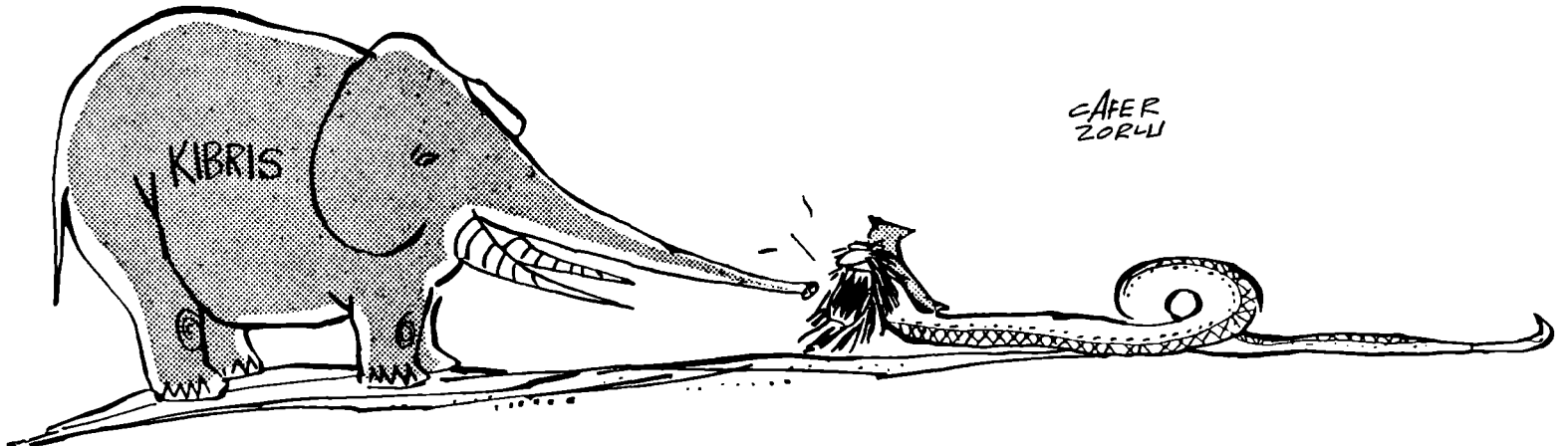
İşte bu meşhur zatın, bütün bu sınır içi şöhterlerden sonra, sınır dışı şöhteri bilhassa Bonn Büyük Elçiliğinde büyüük başarı kazanmıştır.

Mehlem yamaçlarındaki elçilik şatosunda verilen «Hula-hup» partilerinin dedikodusu, o yıllarda, Türk sefaterini milletlerarası bir şöhtere ulaştırmıştı.

Bunca şöhtere kanalı Adalet Partisi, ne yazık ki, meşhur şekerçinin meşhur damadından beklediği tatlı başarıyı elde edememiştir.

Eeee, o da parti, bu da parti ama, Adalet Partisi başkaaa, Hula-hup partisi başka!

Perdec!

«O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan!»

— Bızım Sarhoş Nihat ölmüş ya-
hu...

— Öldü ya, çoktaaan... Haberin
yok muydu?

— Ben Fransa'dayken ölmüş za-
vallı. Dönüşümde aradım, kara ha-
berini aldım. Vah vah...

— Çok içiyordu.

— Adı üstünde: Sarhoş Nihat iş-
te... Hep öyle eskisi gibi içiyor
muydu?

— Eskisi bişey mi? Sabahtan iç-
meye başladığı olurdu. Çok zaman
nerde, hangi çukurda gecelediğini
bile bilmezdi. Karakolda ayıtlırlar-
dı. İyi ki polisler tanıyorlardı...
Bir bakarsın iki-üç gün görünmez,
sonra yüzü gözü yarabere, çizik çü-
rük içinde çıkar ortaya...

— Ama tatlı içerdil.

— Eskidendi o. Son zamanların-
da artık hiç tadı kalmamıştı.
Daha ilk kadehte suratı çarpılır,
ağız yamrulur, gözleri şaşlaşıp, dili
peltekleşir, saçmalamaya başlardı.
Çok sululasırdı rahmetli, hiç çekil-
miyordu. Bir de geveze, yapışkan
olurdu ki, bitürlü elinden yakarı
kurtaramazsın...

— Vah vah... Ne terbiyeli, kibar
insandı.

— Bir keresinde beni dünyaya
kepaze etmişti. Sen onu duymadın

Bu sözlerden çok rahatlardım.
Ama yine de içimde bir merak var-
dı.

— Aşıklar Yolu'nda öyle tedirgin yü-
rüyorduk ki, Ada'nın arkasındaki
kayalıklara gelince,

— Biraz oturalım mı şurda? de-
dim.

— Olur, oturalım... dedi.

Oturduk yanyana.

— Aysevin, bişeyi çok merak edi-
yorum... dedim.

— Nedir?

— Sen çok güzelsin. Baban da

Elime iki kişilik balo davetiyesi
verdi. Davetiye gözücuyla bak-
tım: Resmi elbise mecburi... Yani
smokin giyilecek. Benim, üstümde-
kinden başka elbisem yok.

İstanbul'daki Yabancı Ajans ve
gazete muhabirlerinin tanışma ba-
losuyum. Bütün yabancı konsolos-
lar da gelecekmis. İhracatçı ve mü-
messil olduğundan babasının ya-
bancı çevreyle yakın ilişkisi vardı.
Fırsat bulursam geleceğimi söyle-
dim. Nerden gideceğimi baloya, ben-
de baloluk kılık mı var...

Balo gecesi, davetiye cebimde,
cansıkıntısı içinde sokaklarda gezi-
yordum. Cebimde iki-üç bardak şa-
rap içecek param vardı. Ucuz olsun
diye Lambo'nun meyhanesine gir-
dim. Bızım Sarhoş Nihat'ı orda
görmüyeyim mi? Yine zızzurna... Be-
ni gördünce sarıldı, öptü. Salyası sü-
müğü yüzümde buluştu. Benim de
konuşup dertleşecek birine ihtiya-
cım var. Başladık karşılıklı içme-
ye, bir, bir, bir daha, bir daha...
Sarhoş Nihat,

— Kuzum bugün günlerden ne?
dedi.

— Çarşamba... dedim.

— Tuuuu... Vay anasını... Yahu,
ben Pazartesi sabahı evden çıkmış-
tım, demek üç gün olmuş... Bana
bu sabah evden çıkmışım gibi geli-

Püsküllü Geliyor... aziz nesin

mi? Sahi, sen o zaman Fransa'day-
dın...

***

O kız benim neremi, neyimi se-
verdi, hâlâ anlamış değilim. Bana
gelince, ben onun her yerini, her
şeyini severdim; çünkü Aysevin
her şeyi, her yeri sevelecek kızdı.
İlk zamanlar sevgisine inanmadım,
benimle dalga geçiyor sandım. Öyle
ya, bütün yakışıklı delikanlılar ar-
kasındayken, genci yaşısı onca zen-
gin bekâr ona pervane kesilmişken,
Aysevin'in beni sevmesi nasıl açık-
lanabilir? Demek kızda bir ruh bo-
zukluğu varmış...

Otururken o kadar değil ama,
yanyana yürürken bütün uygunsuz-
luğumuz ortaya çıkardı. Benim bo-
yum Aysevin'in ancak koltuk altı-
na geliyordu; onun boyunun anor-
mal uzunluğundan değil tabii, be-
nim boyumun anormal kısalığından...
O kadar güzeldi ki, biz yolda
giderken, gelip geçenler dönüp dö-
nüp Aysevin'e bakarlardı.

Aysevin'ler o yaz, Büyükdada
yalızlıktaydılar. Beni evlerine çağır-
dı. — Hem de annemle babamla ta-
nışmış olursun... dedi.

Bilirsin, ben çok utangacımdır.
Kızın evine hop diye gidip de nasıl
tanışayım annesiyle, babasıyla? Ya-
ni ne sıfatla? Sonra da efendim,
daha kötüsü, Aysevin'in babasıyla
bir yaştayız. Kızla aramda yirmibeş
yaş var. Anlıyorsun ya rezalet... Ha-
di, gözlerimin şaşılığına da pek al-
dırmıyorum, çünkü Aysevin'in ba-
bası da şaşıymış, ama elbisem çok
eski. O günlerde işsizim, yeni bir
elbise yaptırıyorum.

— Adaya gelirim ama, evine ge-
lemem... dedim.

Çok üsteledi.

— Yapamadım, elimde değil, de-
dim, daha uygun bir zamanda ta-
nışırım babanla...

Büyükdada'ya gittim. İskelede be-
ni karşıladı. Hani Büyükdada'nın
arka sırtlarında bir Aşıklar yolu
vardır, oraya gittik, çamların ara-
sından yürütüyoruz. Aysevin, serçe
parmağını, benim serçe parmağıma
geçirdi, ellerimizi salıyarak yürü-
yoruz. Anlıyorsun ya, tam platonik
aşk pozisyonunda. Biraz sonra, Ay-
sevin'in kolunun yorulduğunu an-

ladım. Çünkü kız, parmağını benim
parmağımla denk getirebilmek için
epiye eğilmek, kanbur kanbur yü-
rümek zorunda kalmıştı. Pozisyonu-
nu değiştirip koluma girmek istedi.
Sol eliyle bir süre, aranarak kolu-
ma girmeye çalıştı, bunu da be-
ceremedi. Çünkü koluma girebil-
mesi için iki büküm yürütmesi ge-
rekiyordu. Bundan da vazgeçti, eli-
ni boynuma dolamak istedi. Bu iş-
teğini gerçekleştiren, bütün ka-
fâm kızın koltuk altında mahpus
kaldı. Sorularına cevap verebilmek
için başımı koltuğunun altından
çıkartıp öyle konuşuyordum.

O kolunu boynuma dolayınca, be-
nim de kolumun boş durmaması
gerekli. Platonik aşk pozisyonunu
tamamlamak için ben de kolumu
beline dolayayım, dedim. Ama ko-
lumu ne kadar yukarı kaldırıy-
sam da, bitürlü Aysevin'in belini
tutturamadım; kolum ve elim, af-
federsin, kızın poposunun alt bölü-
münde kaldı. Düşün, ne uygunsuz
durum! Aysevin, kolunu boynuma
doluyorum diye, başımı koltuğunun
altına almamış olsaydı, belki ben
de kızın beline kolumu dolayabilirdim.

Benim en çok merak ettiğim, bu
şahane kızın benim neyimi, neremi
beğenip beni sevdiğiydi. Aysevin'i
ve ailesini yakından tanıyan birine
bunu sormuştum. O da bana,

— Onlar ailece böyledirler... de-
mişti.

— Yani nasıldır.

— Annesi kedileri, babası da kö-
pekleri çok sever. Evlerinde belki
kırk, elli kedi köpek vardır. Ama
hepsi de biçimsiz, sevimsiz hayvan-
lardır. Evlerine tek bir güzel kedi
köpek almazlar. Nerde çirkin bir
sokak kedisi bulurlarsa getirirler
evlerine. Ben sordum da bana «Gü-
zel kedi köpek herkesin evinde var,
ama bizimkiler gibisi kimsede yok»
demişti annesi... Yani bunlar ailece
orijinalliğe düşkün insanlar. Her-
kes öğrenmiş bunların hüyunu, çir-
kin, pis, yaralı, uyuz kedi, köpek
yavrusu yakalayan getirir, satar
bunlara... Demek Aysevin de aile-
sine çekmiş. Onun için sen hiç kay-
gılanma, kızın seni beğenip sevmesi
çok normaldir...

çok zengin. Modern bir kızsın. Aka-
demiye gidiyorsun. Böyleyken beni
sevdiğini söylüyorsun. Ama ben
merak içindeyim. Neremi, neyimi
seviyorsun?

Hiç duraksamadan,

— Seni her şeyinle seviyorum, de-
di, bikere çok çekizim, çok tatlı ko-
nuşuyorsun, çok sempatiksin...

Alay mı ediyor diye dikkatle yü-
züne, ta gözlerinin içine bakıyordum.
Hayır, alay etmiyordu, çok ciddi-
ydi, yüzünde en ufak bir alay
belirtisi, kıpırsı yoktu. O anda be-
nimle alay ettiğini anlasam, onu
orda ya boğar, ya kayalardan aşağı
denize yuvarlardım. Dikkatle yü-
züne bakıp duruyordum.

— Öyle bakma, ne olur... dedi.

Gözlerimi ayıramıyordum.

— Öyle bakma bana, korkuyo-
rum... diye bir çığlık attı.

Rahatlamıştım, kendime güvenim
gelmişti Başımı çevirdim ondan,
denize baktım

Evlenmemizi ilk o önerdi. Bana
kalsa, onbin yıl yaşasam, Aysevin'e
«Evlenelim» diyemezdim. Başımı
eğdim, gözlerimi yere çevirip,

— Pek... dedim.

— İşte ben senin bu utangaçlığı-
na, kibarlığına bitiyorum... dedi.

Modern bir kız olduğu halde, ge-
leneklere de çok bağlıydı. Ana-
babasının da bu evlenmeye razı ol-
ması gerekiyordu.

— Onlar da beni beğenir mi ba-
kalım... dedim.

— Ben zaten, anneme babama
her şeyi anlattım, dedi. Onlar be-
nim isteğimi reddetmezler. Babam
«Eve getir de tanışalım» dedi.

— Evinize gelemem... Bir fırsat
çıkarsa babanla tanışırız...

O günden sonra Aysevin, babasıyla
tanışmamız için birçok fırsatlar
yarattı. Ama bende yürek yok ki...

Bana kalırsa önce bir iş bulmam,
az çok para kazanmam gerekiyordu.
Aysevin'e göre, evlenince iş ha-
zırdı. Babası tanınmış bir ihracatçı
ve yabancı firmaların burda mü-
messiliydi. Bana çok ihtiyacı ola-
caktı.

Bir gün Aysevin,

— Tam fırsat işte, dedi, yarın ak-
şamki baloda annemle babamla ta-
nışabilirsin...

yor. Kariya nasıl hesap vereceğiz
bakalım...

Birden aylır gibi olup,

— Ayın kaç? dedi.

— Dördü...

— Oh, çok şükür... Ben birden
geçen hafta evden çıktım sandım
da korktum.

— Korkma, bugün Şubatın dör-
dü...

— Neee? Eyvaaaah...

— Ne oldu?

— Yahu, ben Ocak ayının ikisin-
de çıkmıştım evden... Bu sefer ta-
mam, kari boşanır benden... Valla-
hi boşanır. «Bundan sonra evinde
içeceklerin» diye bana yemin ettirmiş-
ti. Kendisi de «Yoksa boşanırmım»
diye yemin etmişti. Vallahi boşan-
ır...

Sarhoş Nihat ağlamaya başladı,
sümüşü, salyası, gözyaşına karıştı.

— İçmiyorsun...

— Valla bende para yok artık,
param kadar içtim...

— Bende var para... Sabah kah-
valtısına evde çay yokmuş. Bozuk
para da yokmuş. Karım bir bütün
beşyüz lira verdi elime «Hem pa-
rayı bozdur, hem çay al da gel, ama
çabuk...» dedi. Evden çıktım, çıkış
o çıkış. Beşyüz lirayı bozdurayım
diye dolaşa dolaşa ta Beyoğlu'na
gelmişim. Kimse bozmuyor parayı.
Parayı bozdurmak için iki tek içe-
yim, dedim. İki tek derken, işte
böyle, arkası belli... Vah karıcığım
vah, kahvaltısı sofrasının başında bir
aydır beni çay getirecek diye bek-
liyordur...

İki gözü iki çeşme, zırlı zırlı ağ-
lıyor.

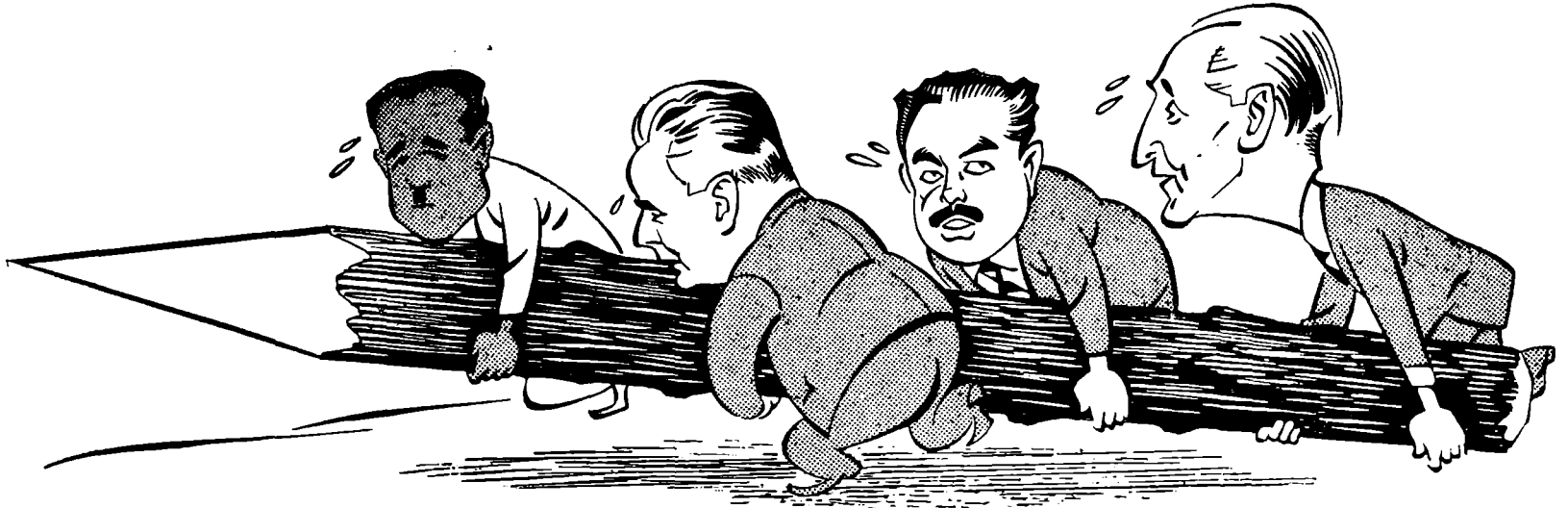
— Lambo ustacım doldur bize
yeniden...

İnsan dertli oldu mu çabuk da
sarhoşluyor, ben sekizinci mi do-
kuzuncu mu şarap bardağında iyice
sarhoş oldum. Artık sarhoşluk-
tan mı, yoksa Sarhoş Nihat'a özen-
mekten mi, ben de ona baka baka,
derken ağlamaya başladım. O ağ-
lar ben ağlarım, hıçkırır hıçkırır ağ-
lıyoruz.

— Lambo ustacım, doldur bir
daha...

Lambo usta,

— Yooo, dedi, yeter artık...

— Ha gayret arkadaşlar, şu iktidarı destekliyorum!

— N'olur, bir bardak daha be... Vallahi son...

— Bir damla desen yok... Hadi bakalım...

Çıktık ordan. Sallana sallana, düşe kalka, ağıya ağıya başka bir meyhaneye girdik.

Sarhoş Nihat,
— Hadi ben karıma acıyıp ağlıyorum, sen neye ağlıyorsun? dedi.

Ben de olup biteni anlattım.

— Deli mısın sen, dedi, hemen kalk git baloya... Böyle bir fırsat kaçırılır mı?

— Baksana davetiyeye, ne yazıyor: elbise mecburi...

— Bu davetiyeye iki kişilik...

— Tek kişilik yokmuş...

— Tamam... Birlikte gideriz. Fransız konsolosu da benim gayet iyi dostumdur. Seni onunla da tanıştırırım. Senin kızın babası da, seni büsbütün zibidi sanmasın...

— Bu kılıkla baloya gidilir mi?

— Benim evde iki takım smokin var... Gidip giyeriz... Yalnız bir kutu çay bulmalıyız.

— Saat onikiye çeyrek var... Bu saatte çay nerde?

— Kahvecilerden buluruz. Parayı verdin mi... Dur sen. Bak aklıma ne geldi. Sen şimdi diyeceksin ki benim karıya, Nihat'ı ben bırakmadım, diyeceksin... Sen kıza âşuksun, ben de aranızı bulmaya çalıştım...

Onun için eve gelemedim. Arkadaş hatırı için... Anladın mı? Bu gece de kızın babasını razı edeceğiz...

Benim karı merhametlidir, acır sana...

Çıktık meyhaneden. Kapanmak üzere olan bir kahveciden üç kat mı dört kat mı para verip bir kutu çay aldık. Gittik Sarhoş Nihat'ın evine.

— Aman yavaş... Belki karı uyuyordur, onu uyandırmadan giyinip çıkarız.

Anahtarı çıkardı cebinden. Ama kapının anahtar deliğini bulamıyoruz kli... Kibrit çaktım, deliği gör-sün diye. Beş kibrit, on kibrit... Parmaklarım yandı. Nihat,

— Ben kibritli çakayım da, sen bul anahtar deliğini... dedi.

Çaktı. Çakmasıyla kutudaki bütün kibritler parladı. Nihat,

— Yandım anam... diye yuvarlandı.

Ben anahtarı deliğine soktum ama, anahtar dönüyor.

— Yahu Nihat, biz yanlış eve gel-miyelim. Sen buranın sizin ev ol-duğunu iyice biliyor musun?

Nihat geri geri gidip, karşı du-varın dibine oturup uzaktan baktı evine.

— Tabii bizim ev yahu, dedi, in-san kendi evini bilmez mi be...

O sırada anahtar döndü. Kapıyı açıp girdik içeri...

— Aman yavaş!.. Ayaklarınızın ucuna basarak o-daya girdik. Elektrik düğmesini çevirdi. Gardroptan iki kat smokin çıkardı. Giyindik. Ama bana çok büyük geldi smokin... Nihat baktı,

— Tam sana göre, ısmarlama gi-bi oturdu... dedi.

— Bol arkadaş... dedim.

— Ona bol denmez, zengin denir...

Şimdi böyle zengin elbise moda. Dördük gibi olacak değil ya...

— Paçalar yerleri süpürtüyor...

— O kolay, kıvrır paçaları... Ha-di, şimdi yavaş yavaş çıkalım...

Ben önden, ayaklarımın ucuna basarak merdiveni iniyordum? Ni-hat da arkamdan... Nihat birden ta-but gibi üstüne devrilmez mi? Biz

paldır küldür basamaklardan aşı-ğı... Bir karanlık yere geldik. Nihat hâlâ sırtımda...

— İn ulan sırtımdan...

— Bacağımı bırak da ineyim...

Ben ta merdivenin trabzan topu-zu diye Nihat'ın bacağını kavramı-şım.

— Burası bizim değil galiba... dedi. Biz başka eve girdik.

— Yahu, senin elbiseleri giydik ya biz...

— Öyle ya, benim elbiseler... Ama bizim evde böyle bir yer yoktu. Biz galiba merdivenden düşünce, kom-şunun evine girdik...

Merdivenin üstünde lâmba yandı, Nihat'ın karısının sesini duyduk:

— Senin evin, senin evin...

— Karıcığım... Çayı getirdik de...

Rahatsız olmıyasın diye seni uyan-dırmadım. Kıyamadım... Çay ner-de? Çay yahu...

Bana soruyor.

— Çay sendeydi...

— Yahu çayı ne yaptık biz...

Karısı, elinde sopayla merdive-nin üstünden fırlamaz mı...

— Çay ha, çay haaa... Defol!.. Ha-di geldiğin yere!..

— Dur karıcığım vurma... Bak anlatınca bana hak vereceksin...

Misafir var, ayıp valla... Arkadaş evlenecekti de... Ben de ona... Vur-ma yahu, dur dinle... Bak... ne di-yeceğim...

Kendimizi sokakta bulduk. Kapı arkamızdan çat diye kapandı. Bir zaman yerde kaldık. Sonra kalkıp zorla yürüdük. Sarhoş Nihat ağlı-yor.

— Bu namussuz karı böyledir iş-te... Beni mahvetti bu karı... Ulan, bir erkek evine kırk yılda bir, bir arkadaşını misafir getiremez mi be.. Benim buna da mı hakkım yok? Çay dedin, aldım getirdim işte... Ne dese yaparım...

Ne kadar da sarhoş olsam, yine de durumu kavradım.

— Biz bu akşam baloya gitmek-ten vazgeçelim Nihat... dedim.

— Olur mu yahu... Ben senin için bu kadar zahmete gireyim...

Bir arabaya binip çıktık Beyoğlu'na. Sarhoş Nihat,

— Biz şimdi böyle gidemeyiz ba-loya... dedi.

Galiba aklı başına geliyor.

— Gidemeyiz tabii böyle... dedim.

— Onun için şurda bir yerde iki üç kadeh içelim de biraz cesaret gelsin...

— Bu saatte meyhaneler kapalı...

— Şu ara sokakta bir dükkân bi-liyorum açıktır, ordan bir şişe alır içeriz...

O şişeyi de içince ben iyice zıva-nadan çıktım. Kendimi şöyle bir yokladım: tam istim üzerindeyim, ben bu gece de kızın babasıyla ta-nışsamazsam, başka hiçbir vakit bu-na cesaret edemem... Saat de iki olmuş. Nerdeyse balo dağılacak...

Aklımızca çabuk çabuk gidiyo-ruz, düşe kalka... O kadar şarap içmişiz, beni çiş zorlamaya başla-dı... Sarhoş Nihat da,

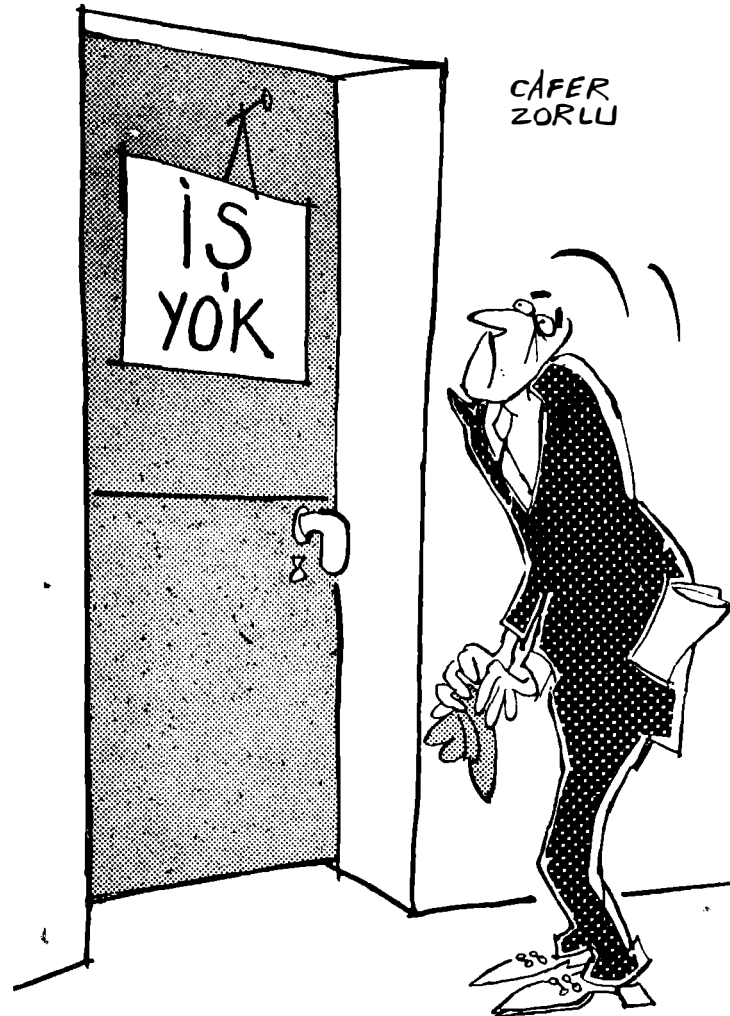
— Ben işeyeceğim... dedi.

— Dur yahu, oraya olmaz... Bir uygun yer bulalım...

Bir ara sokağa daldık. Bir apart-manın kapısı önüne çöp bidonla-rını koymuşlar. Sokak kedileri kö-pekleri de çöpleri eşelerken bidon-ları devirmişler, çöpler ortalığa ya-yılmış... Ben orasını uygun buldum. İşte orda kendimi kaybetmişim...

Düşüp yuvarlanmışım çöplerin içi-ne... Rüya bile gördüm. Kendimi (Lütfen sahifeyi çeviriniz)

İstanbuldan ilhamlar:

Azapkapı!

yatağımda sanıyorum. Bir kedi - köpek hırlaşmasıyla uyandım. Baktım Nihat sayıklıyor:

— Karıcığım, sus ne olur... Bak ne diyeceğim sana... Bu arkadaş evlenecekti de...

— Nihaaat!.. diye bağırdım. İniltisi geldi:

— Hui...
— Neredesin?
— Burdayım. Sen neredesin?
— Ben de burdayım...
— Hadi kalk...
— Çıkamıyorum ki...

Kalktım, buldum Nihat'ı, başı çöp bidonunun içine girmiş. Ayaklarından çekip çıkardım.

— Hadi, yahu, balo dağılacak...
— Ben yüzümü yıkamalıyım... dedi.

— Bırak yüz yıkamasını...
— Olmaz. Benim suratıma şey yapmış bu namussuzlar...
— Yürü! diye bunu çektim.

Asıl felâket bizim başımıza o çöplerin içinde yatarken gelmiş. Ben yere yuvarlanıp da pantolonun düğmelerini çözdüm ya... Her nasıl olmuşsa benim pantolonumun içine o yerdeki çöplerden bir pırasa sapının kökü girmiş, hem de püskülleriyle... Ayağa kalkınca tabii pantolonun düğmelerini ilikledim ama, pırasa içerde kalmış, püskülleri de dışarı sarkıyor.

Nihat'a gelince, o benden daha sarhoş olduğundan pantolonun düğmelerini iliklemeyle unutmış. Ama ikimizin de durumumuzdan habermiz yok... Biz böylece Tokathyan otelinin kapısına geldik. İçeri girmeden Nihat bana,

— Söyle bir toparlanalım... dedi.

Kendimize çekidüzen verdik sözde, daldık otelin kapısından. Kapıdan girer girmez şiddetli birkaç ışık birden parladı, yüzümüze çarptı. Ben ışıktan, burnumun üstüne yumruk yemiş gibi sersemleyip tökezledim. ayaklarım birbirine dolandı. Bereket düşmedim. Meğer, üstümüze çevrilen film kamerasıymış. Aktüalite filmi çekiyorlarmış da sinemalarda göstereceklermiş. Baloya her gelenin filmi çekmişler. Ama en çok bizim ikimizin filmi çekiyorlar. Hem de hep yakın plân ve aşağıdan çekiyorlar. Anlıyorsun ya, neden olduğunu... Bacaklarının arasında, apısında pırasa püsküllü sarkan smokinli bir adam, öbürü de tüm fora...

Kendimizi ışıklardan zor kurtarıp salona attık. Biz salona girince bir kahkahadır koptu. Ve bir takım dişili erkekli sesler duyuldu:

— Püsküllü...
— Püsküllü geliyor, Püsküllü...
— Püsküllüye bakın...

Yahu, bu Püsküllü de kim? Ortalık kahkahadan kırılıyor. Ben gayet ciddileşmişim, hiç alayları üstüme almıyorum. Nihat'ı kendimden çok daha sarhoş bulduğum için onunla alay ediyorlar sanıyorum.

— Yahu Nihat, sallanma. Bak herkes seninle alay ediyor be...

Yunanistan harp sorumluluğunu sırtına alıyor.. — Gazeteler —

Altta kalanın...

— Benim alay edilecek neyim var, asıl seninle alay ediyorlar.
— Benim neyim varmış alay edilecek...

Sağa sola bakındık. Ben Aysevin'i arıyorum. Sarhoş Nihat,

— Hah burda işte! dedi.
— Kim?
— Frahsız Konsolosu...
— Bırak şimdi Konsolosu monsolosu yahu...

— Gel seni tanıştırayım, çok iyi dostumdur. Kızın babası, konsolosla konuştuğunu görürse, senin için iyi not verir.

Konsolosun masasına yıkılmadan gidebildik Allaha çok şükür... Masadaki kadınlar, kızlar «Hih... Pih...» diye sesler çıkardılar, ellerini ağızlarına kapıyarak kaçıştılar ordan. Nihat, Konsolosun elini sıktı:

— Nasılsınız?
— Mersi... Siz Mösyö Nihat?
— Mersi. Size arkadaşım Hasan'ı tanıştırayım...

Konsolosla el sıkıştık. Biriki cümle konuştuk konuşmadık, Konsolos,

— Pardon... deyip uzaklaştı.

Nihat,

— Senin kız nerde? dedi.

— Ben de onu arıyorum... dedim.

Bir de baktım, Aysevin anababasıyla bir masada. Göz göze geldik, hemen başını çevirdi. Ne demek, bu da nesi? Ben o yana doğru yürürken, bir adam,

— Pardon Mösyö... deyip, başıyla, gözüyle yeri gösterdi. Adam, apışından sarkan püsküllü gösteriyormuş. Ben de yere doğru bakınca, yanımdaki Nihat'ın çözükle ilgil görmey miyim...

— Tuuu, ulan Nihat rezil ettin beni yüksek sosyete... Allah belanı versin...

— Ne yaptım yahu...
— Daha ne yapacaksın, topla ulan şu önünü... Beyaz don fırlamış... Tuh.

Sarhoş Nihat,
— Vay anasını... deyip, pantolon düğmelerini ilikleme için sözde arkasını döndü, ama salonun ortasında olduğumuzdan, bu sefer arkasındakiler görüyor ne yaptığını...

Ben onu bırakıp Aysevin'e yöneldim. Aysevin, geldiğini görünce masadan kalktı. Koridorda yakaladım bunu. Ağlıyordu.

— Niçin beni babanla tanıştırmıyorsun? dedim.

— Bu halinle mi? dedi.

— Ne va halimde benim? Hanı beni seviyordun?

— Ben seni olduğun gibi seviyordum, tabii halinle... Bu halle değil.

Yani smokinli halimi beğenmediğini sanarak,

— Ne yapayım, resmi olmak mecburi...

— Bu senin resmi kılığın mı?

— Tabii... Gösterişli olmak için böyle giyindim...

Ağlıyordu.

— Sevgilim, vallahi annenin hoşuna gideyim, babanın gözüne gireyim diye...

Aysevin ağlıyarak kaçtı. Ne yana yönelsem,

— Püsküllü Püsküllü... diye gülsüyorlar.

Saçlarını taradım. Duvarda bir ayna var. baktım aynaya, püsküllü mişki yok...

Sarhoş Nihat'ı buldum. Çıktık ordan... Niyetim intihar etmekte. Nihat'tan on lira borç aldım. Hem de nerde intihar edeceğim. biliyor musun, Aysevin'in Büyükkada'da, beni sevdiğini söylediği kavalarda, yüksek kavalardan aşağı. kendimi denize atacağım. İlk vapura binip Bitvükada'ya geldim. İskeleyden büyük bir şişe sarap alıp yürüldüm. Oturdum o kavalığa... Hem ağlıyorum. hem içiyorum. Ayağa kalktım, denize aşağı bakarken. bacaklarımin arasında sallanan pırasa püsküllü eörmez miyim... Olduğum yere çöküp kaldım...

Yaa, Sarhoş Nihat beni dünyaya rezil etti kadeşim. Benim o püsküllü filmimi çekmişlerdi ya, bütün sinemalarda yerli aktüalite diye oynamış da, neden sonra sansür yasak etmiş... Adımın Püsküllü Hasan kalmasının sebebi, bizim rahmetli Sarhoş Nihat'tır.

...

— O geceden sonra bir daha kıızı hiç görmedin mi?

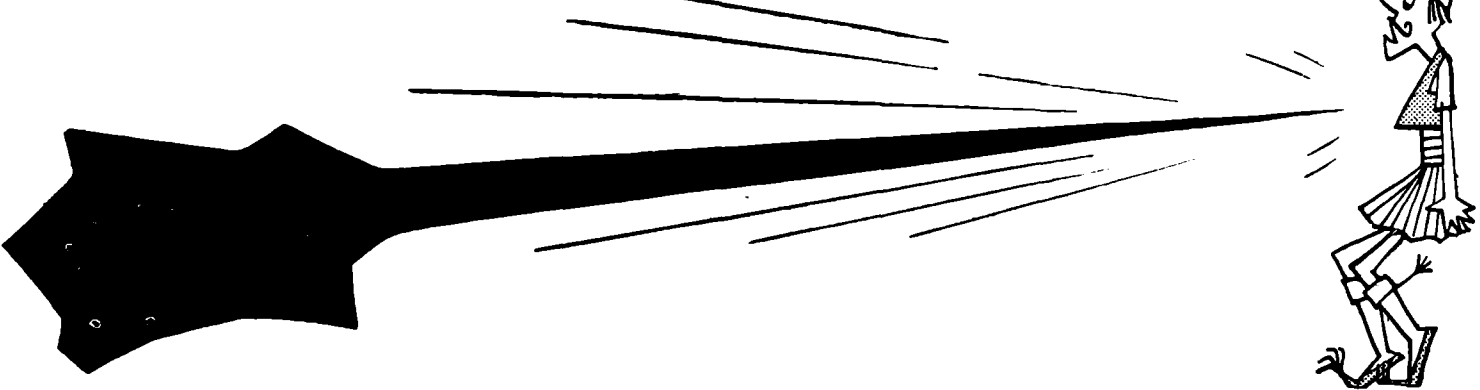
— Arada bi şurda burda gördüğüm olur. Ne zaman beni görse, gözlerini aşağı indirir.

— Bacaklarının arasına bakmak için mi?

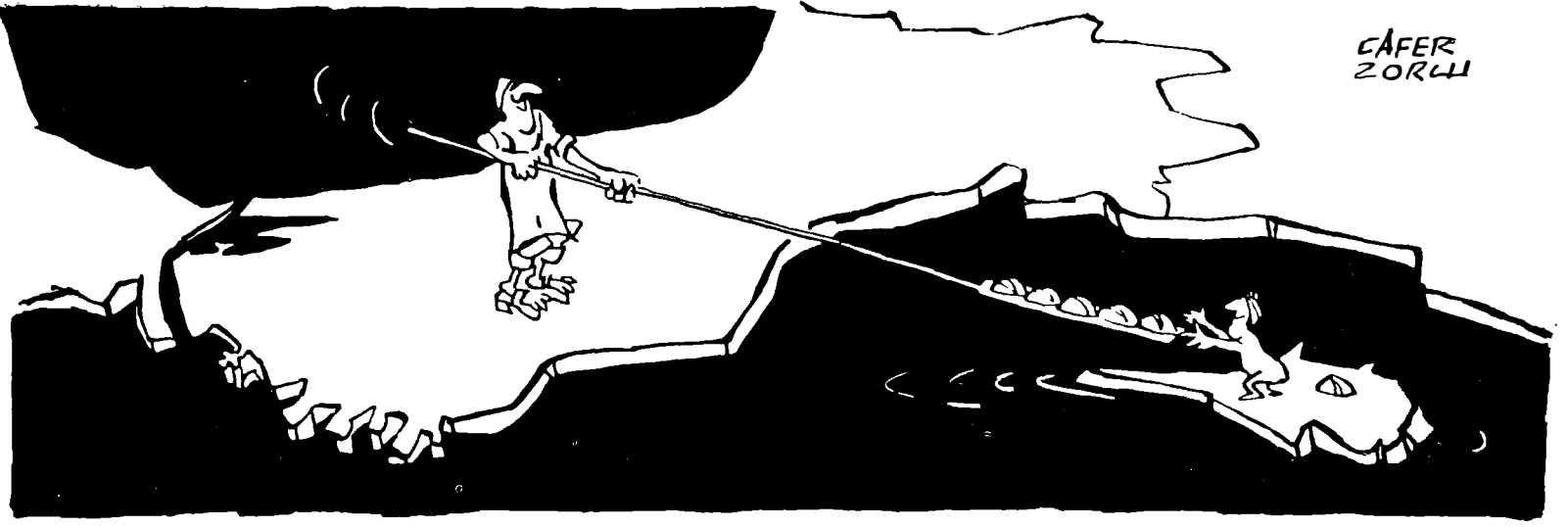
— Yok canım, utancından...

Aziz NESİN

BÜLENT
SEREN

Uzadıkça uzadı!

Kıbrıs'a yiyecek yardımı başladı... — Gazeteler —

PAZARTESİ :

Radyo ve pikabını sonuna kadar açarak mahalle halkına twist konseri veren Emili ile arkadaşı Hikmet, şikâyet üzerine mahkemeye çağırılmıştır. Yargıç ikisini de 150 şer lira para cezasına ve birer ay hapse mahkûm ederek demiş ki:

— Bir daha radyonuzu fazla açıp bağırtmayın. Kimseyi rahatsız etmeğe hakkınız yok. Şimdi herkesin radyo ve pikabı var.

Hürriyet'te okuduğumuz bu haber, öteden beri önüne geçilmesi istenen bir felâketimizi belirtiyor. Mahalle kahvesi, yazlık sinema, yazlık bahçe ve gazinolar yetişmiyormuş gibi bazı evler çalgılı birer hane... Musiki zevkimizin pek gelişmiş olmasından mı doğuyor bu? Ne gezer! Kalın piyasa müziğini bangır bangır bağırmanın herhangi bir sanatla ne ilişkisi var? Oylesine düşkünüz ki radyolarımızın düğmelerini sonuna kadar açmaya, mahallenin başından yürüseniz sonuna kadar sokakta radyo yayını bir saniye kaybetmeden dinlemeniz mümkündür. Dolmuşta, otobüste, evde, yolda... Ve hele yolda... Şimdi pilli radyolar da çıktı ya... Vapur iskelesinde bile radyodan kurtuluş yok.

Bu bakımdan konu komşuyu rahatsız etmeyi zevk edinen kişilerin hapiste biraz yatmalarını adalete uygun gibi geliyor. Ancak bu kişilerin radyolarını yanlarına alıp hapisane koğuşunu da çalgılı gazinoya benzetebilecekleri açık... O zaman da mahkûmlara sabır dilemekten başka çare yok.

SALI :

Ceyhanda iyi bir allenin çocuğu olduğu söylenen bir banka muhasebecisi varmış. Geçenlerde anlaşılmış ki delikanlı 119 bin lirayı zimmetine geçirerek yıllardanberi mirasyedi hayatı yaşamakta imiş. Tabiidir ki bu parlak yaşayış, işin foyası ortaya dökülünce bitivermiş. Şimdi eski bankacının ve yeni sanığın arkadaşları:

— Kimse onun gibi para harcıyamazdı, diye anlatıyorlarmış, canı çekti mi tutardı bir taksi... Ver elini İstanbul, Ankara... O bar senin bu bar benim... Otu-
rak âlemleri tertipler, kumar oynar, dilediğince keyfederdi.

Alınlarıyla kazanılmış para bu kadar kolay harcanır mı? Dünyaca meşhur hovardalara, donjuanlara, sosyete yıldızlarına bakın hiçbiri dürtüst para kazanmanın yollarından geçmemiştir. Bir Kerim Han, Bir Ali Han, bir Rubirosa, bir Barbara Hutton

ve başkaları... Bunlara özenen yerli mallarımız da aynı yolun yolcusu.

Bir hikâye vardır. Yaşlı baba oğluna para kazanmasını öğüt-
lermiş. Nazenin oğul gitmiş, anasından bir altın alıp gelmiş ve:

— İşte babacığım, demiş, kazandım, geldim.

Yaşlı adam umursamaz bir tavırla altını alıp savurmuş evin önündeki dereye:

— Haydi oradan... diye.

Oğul susmuş ve ertesi hafta anasından bir altın daha alıp götürmüştü:

— İşte babacığım kazandım, geldim!

Baba gene aldırılmaz bir tavırla altını suya fırlatmış:

— Hadi canım sen de...

Oğlan ertesi hafta bir işe girmiş canını dişine takıp yedi gün çalıştıktan sonra kazandığı bir altını gene babasına getirmiş. Adam bu sefer de:

— Haydi canım sen de... diye altını suya atmak isterken, telaşla eline yapışmış:

— Ne yapıyorsun baba, ben o altın için bu kadar zahmet çektim...

Yaşlı adam, gülmüş:

— Hah, oğlum, şimdi oldu... diyerek:

Ceyhanlı bankacının arkadaşları:

— Kimse onun gibi para harcıyamazdı... diyorlar.

Harcıyamazdı elbet... Alın te-
riyle hovardalık kolay değildir.

ÇARŞAMBA :

Tekirdağlılar bir karpuz güzel seçmişler. Altı bine yakın vandaşın katıldığı bir eğlencede seçilen karpuz güzelinin resimleri gazetede yayınlandı. Tercüman gazetesi haberin üstüne bir de eğlenceli başlık atmış:

— Karpuzu kestim kan karmızı, şu birinci kimin kızı?

Bu gidişle öteki illerimizin de kendi özelliklerine göre güzellik yarışmaları yapması beklenirse Antalyanın portakal güzeli, Gireson'un fındık güzeli, Amasyanın elma güzeli, İzmirin üzüm güzeli, Ankara'nın armut güzeli, Bursanın şeftali güzeli yakında alkışlanabiliriz. Zaten tabiatın bitki ve meyvalarına bakarak kadınları va-

sıflandırmak öteden beri edebiyatta âdettir. Servi boylu güzel-
lerden tutunuz, dal gibi endamlılara, filiz gibi salınarlara, portakal gibi göğüsülere, elma gibi yanaklılara, üzüm gözlülere, fındık kıranlara, karpuz gibi kütür kütür olanlara kadar...

Şimdi demek ki iş edebiyattan çıktı «filiyata» geçti. Tekirdağlılar da bu davranışın öncülüğünü yapıyorlar. Ama doğrusu en güzel yarışma İspartada yürürlüğe girecektir. Çünkü İspartalıları seçerlerse gül güzelini seçecekler...

PERŞEMBE :

Kim Novak anadan doğma film çeviriyormuş. Sarışın yıldız sinema tarihinin en açık saçık filmini Hollywood'da beyaz perdeye aktaracakmış. Bu kadar cüretkâr film şimdiye kadar Amerika'da yapılamamış. Çünkü sansür engeli varmış şimdiye kadar...

Peki şimdiye kadar sansür engeli vardı da şimdi ne oldu?

Gerçekten Amerika'da son yıllarda bir açık saçıklık modası aldı yürüdü. Bunca kadın cemi-yetleri, bunca yasak ortadan kalkıverdi neden?

Anlatalım: Televizyon çıktı bir yandan, Avrupa sineması rekabete başladı öte yandan. Sinema krallarının kasaları ve keseleri tehlikeye düşünce sansürlü ezip geçiverdiler. Ahlak kuralı diye ortaya çıkarılan bütün yasakları kırıp attılar. Çünkü zarar etmeğe başlamışlardı.

Demek oluyor ki ahlak inanışları para çıkarılmanın karşısında tutunamıyor.

Ne biçim ahlak sansürüdür ki bu, şirketlerin bilançolarına göre ayarlar kendisini...

Hepsi hikâye... hepsi sahtecilik...

Bir dünya ki para üstüne döner, paranın satın alamıyacağı şey yok. Soyun Kim Novak soyun... Senin mukaveleneye ödedikleri para ile gişe hasılatı arasındaki fark, ahlakın sınırını çizen tek ölçüdür.

CUMA :

İngiliz otel kralı Norman Barrington kendisinden bir şişe viski ve mezeleri için 115 sterlin (2800) lira alan Tepebaşındaki

bir pavyonun ilgililerini affetmiş. Yalnız affetmekle kalmamış, aynı otel kralı, Türkiyede yüzer odalı dört otel, bir sürü lokanta, gazino, gece kulübü açacakmış. Ayrıca Hıdiv köşkünü yanmaz boya ile boyatıp Boğazda beynelmil bir kumarhane işletecekmış.

Şimdi bu Norman Barrington'u kim kazıkladıysa ona memleket turizmüne hizmet ettiğinden armağan vermeli ve tebrik etmeli. Anlaşılan otelciler ve pavyonlar kralı bir şişe viskiye 2800 lira ödeyince kendisi de heveslenmiş:

— Burada amma adam kazıklanıyor, bari gelip ben de biraz otel, gazino, pavyon açıp para kazanayım... diye düşünmüştür.

CUMARTESİ :

Amerikalı zengin bir turist Konyada iki tane sedef kakmalı kundura sandığı alıp sekiz ve on iki yaşlarında iki erkek çocuğuna hediye etmiş. Daha sonra gidecekleri Beyrutta çocuklar boyacılık yapıyorlar diye... Boyacılık yapıyorlar, pişsinler, hayata hazırlansınlar diye...

Bir şarkı vardır bilirsiniz:

— Sandığına vurulayım boyacı.

Bu Amerikalının felsefesine göre bizim sokaklarda sürtünen boyacı çocuklar hayata en iyi bir biçimde hazırlanıyorlar. Öyleyse derdimiz gücümüz kalmadı artık. Sokakta hayatlarını kazanmak için sürtünen ne kadar çocuğumuz varsa Amerikalı zengine göre küçük yaştan pişiyorlar ve ileride büyük adam olacaklar.

Nasıl da dilinizin ucuna gelmez o şarkı:

— Sandığına vurulayım boyacı.

PAZAR :

Gazetelerimizin manşetlerinde gene Kıbrıs yardım hikâyesinin tefrikalarını okuyoruz. Birleşmiş Milletler arabulucusuna göre bu satırlar yazıldığında Türkler ellerindeki erzakla ancak dört gün yaşayabilirlermiş. Siz bu satırları okuduğunuzda inşallah ölmemiş olurlar ve yardım yerine ulaşır.

Bizim gazetelerin her köşesinde ve başlıklarında her gün:

— Yardım, yardım, yardım... kelimesini okuyunca insanın aklına ister istemez bazı çevrelerin şimdiye kadar anlayışsızlığı geliyor.

Biz yardım, yardım diye bağırırken odunlar yerlerinden kıpırdamıyorlar... yarılan da, ezilen de, kan ağlayan da bizim yüreğimiz.

H OPARLÖRDEKİ ses, üstüste iki sefer tekrarladı:

— Birinci çiftbahis gişelerinin kapatılmasına beş dakika kalmıştır.

Remziye Yediveren (Nâm-ı diğer, Kastanyetli Remziye) yeldirmesinin cebinden on lira daha çıkarıp, oğluna uzattı:

— Al bakalım enginar acısı, dedi. Bunu da bas da, ondan sonra Kazlıçışmeye yürüyerekten gidelim.

Burhan, on lirayı kapar gibi aldı:

— Yahu anneciğim, sen boşuna telâş ediyorsun, dedi. Bu «Fayî» dedikleri hayvan, ötekilerden iki gömlek üstün.. İyi bir start numarası da çekmiş Üstelik Yaşar da biniyor. Bu kazanmayıp da, başkası mı kazanacak yani?..

VELİEFENDİ'nin ADNAN VELİ Malûlgazileri

— Sen her seferinde öyle dersin. «Filanca ata dopik yapmışlar, iyi yerden haber aldım» dersin. «Ekrem'in» adamı, gizlicene bu ata oynuyor» dersin. «Geçen yarışında kayıba koşmuş, bu sefer yüzde yüz kazanacakmış» dersin. Yani boyuna dersin. Ama eninde sonunda bizim paracıklarımız deve olur. Oğlum, bu işe darphane olsa dayanmaz.

— Öyle söylüyorsun ama, sana geçenlerde bir koşudan 350 papel getirmedim mi?..

— Ayol geçenlerde dediğin, üç ay oluyor. Sen üç yüz elli getirdikten sonra, biz, kaç yüz elli verdik, haberin var mı?..

— Eeeee, dişini sıkacaksın. At yarışı demişler bunun adına.. Bir olmaz, iki olmaz, üçüncüde parayı bavullar almaz..

— Hadi, hangisine oynıyacaksın, git oyn.. Beni de Veliefendi çayırına abone yazdın artık. Bir seferinde, on lira koyuyoruz, «Hanım» diyerekten bir at çıkıyor, bizimkini geçiyor. Öbür seferinde «Canım» diyerekten bir at çıkıyor, canımıza okuyor. Sen şimdi hangi ata basacaksın?..

— Fayî..

— İyi at mı bari?..

— Yaşar demiş ki «On boy ara ile kenter gelirim» demiş.

— Hadi hayırlısı olsun.. Git bilâtını al bakalım..

Burhan koşarak gişeye gitti. Yanındaki adam Remziye hanıma usulca sokuldu:

— Sen de bu işlere meraklısın galiba valde?..

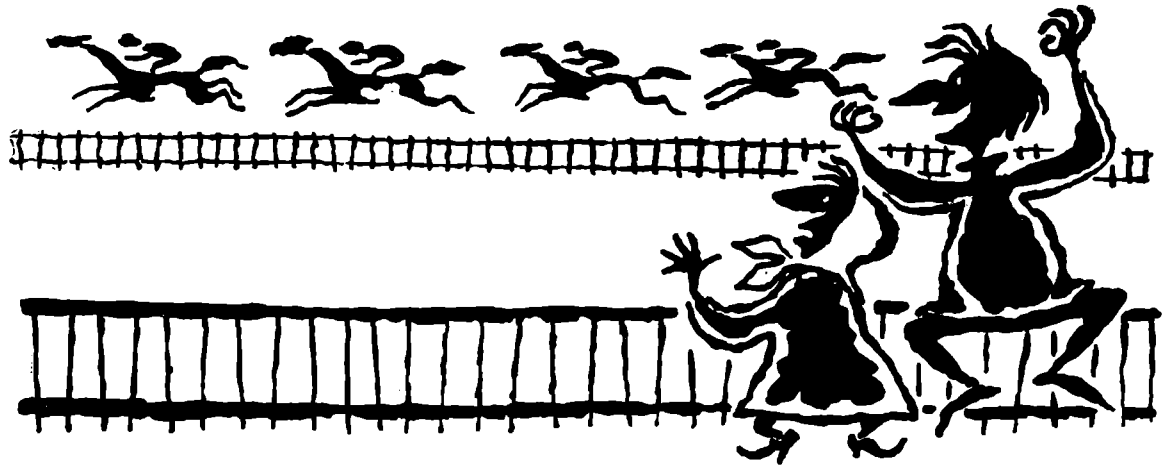
— Yok evlâdım, benim böyle şeylere merakım falan olmaz. Evlât hatırı için buralara sürükleniyoruz. Eskiden parayı eline verirdim. Bir yarışa hepsini birden basardı. Şimdi öyle yapmıyorum. Ben gelip idare ediyorum oğlanı..

— Sizin çocuk da tiryakisi galiba bu işin?..

— Tiryaki de ne demek evlâdım?.. Onun yüzünden hepimiz bu at yarışlarının malûl gazisi olduk. Akşam yemeğini yerken radyonun sipikeri, «At yarışlarındaki zevk ve heyecan fırtınası, yarın hipodromda sizleri bekliyor» der demez, bizim oğlanın yüreği hop eder. Aptesaneyle bile, elinde mecmua ile girer. Sözüm eşikten dışarı, kendi yeğenlerinin adlarını doğru dürüst bilmez de, bu koşu hayvanlarının yedi sülâlesini ezbere bilir. Ben geçende üç aylığımlı almıştım. Ağzımdan girip burnumdan çıktı. «Bu atın anası Seklâvî, babası Kallavî» diyerekten, bir seferde elli lirayı bastı. Basmaz olaydı..

— Kazandı mı bari?..

— Allah iyiliğini versin.. Ayol, buradan para kazanılır mı?..

— Dikkat.. Birinci çift bahis gişeleri kapatılmıştır. Birinci çift bahis gişeleri kapatılmıştır.

O sırada, elinde bilet, Burhan geldi:

— Anne!.. dedi. «Fayî»yi, «Rastgele»ye bağladım..

Kadın boynunu büktti:

— Hadi öyleyse.. Rastgele diyelim.. Başka hangi atlar koşuyor?..

— «Şehlâ» koşuyor.

— İyi ki ona oynamadın. Şehlâ olunca, öntüü iyi göremez zaten.. Başka?..

— «Masal» koşuyor..

— Masala karrımız tok.. Onu da geç.. Başka?..

— «Sabika 99»

— Ayol, 99 sabıkası olanla alış verişe girilir mi?.. Başka?..

— «Kadersiz» için iyi diyorlar.

— Aman onun da adı üstünde.. O kadersiz, biz kadersiz.. Niye para basalım?.. Başka?..

— «Bindebir» koşuyor..

— Binde bir gelecek de, para kazanacağız, öyle mi?.. Geç onu da.. Başka?..

— Ha, bir de şeyi duydum. «Sefil» için iyi diyorlar. Bu hafta iyi sprint yapmış..

— Aman, onun iyiliği yerinde dursun.. Kaç haftadır «Sefil, Sefil» diye tutturdun. Hepimiz sefil olduk. Başka hangisi var?..

— «Gökay» var..

— Ondan korkmam ben.. Fahrettin Kerim gibi bir şey.. Ne eti var, ne budu. Başka?..

— «Eyvah» da koşuyor..

— Sakın bu yarışın sonunda eyvah demiyelim?..

— Valla anneciğim, ben Rastgele'yi çok tutuyorum. Galopu da fevkalâde iyi imiş..

— Nesi iyi imiş?..

— Galopu..

— Çiğerleri mi yani?..

— Yok be yahu.. Sana da her bir şey için ayrı ayrı izahat vermek lâzım..

Onlar çene yarıştırlarlarken, hoparlörden bir ses yükseldi:

— Dikkat.. Atlar start hakemi emrine girmiştir.. Koşu başladı..

Koşunun başlamasıyla beraber, tribünde oturanlar da ayağa fırladılar:

— Reşat başı tuttu.

— Yok be yahu.. Başta Mevlüt Atçı gidiyor..

— Ekrem nerelerde, Ekrem?..

— Sondan ikinci..

— Gene bir dümeni var bu Ekrem'in.. Başka hayvana bastı parayn galiba..

— Aman aman. Mahan bastırıyor fena halde.

— Yuh beee!.. Palmaroza'yı görmüyor musunuz?.. Burakmıyor Raşadı..

— Hah, şimdi Mümin yürüdü.. Hadi Mümin oğlum!..

Remziye Hanım, konuşulanlardan pek bir şey anlamıyordu. Elli ayağı sapır sapır titriyen Burhan'ı kolundan çekti:

— Oğlum, bizimki başta değil mi?.. Rastgele kaçınıcı oluyor?..

— Rastgele'nin yarışı değil bu be anne.. Bu yarış çiftinin birinci ayağı.. İngilizler..

— Bizimkinin adı neydi?..

— Fayî..

— Fayî başa geçemedi mi?..

— Geçemedi daha ama, Yaşar bilir işini..

Son virajdan sonra, atlar düzlüğe çıktıkları vakit, Servet Kaya dıştan hücuma geçti. Rahmi de Torero ile içeriden yürülmeye başladı.

Kumarcıların feryadı birbirine karışıyordu:

— Hadi Rahmi oğlum, dayan..

— Ekrem neredesin, Ekreecem?..

— Bastır Torero.. Bastır gözünü seveyim..

— Mahan geldi Mahan.. Haydi Mahan.. Dayan Mahan.. Aslan Mahan..

Gürültüler, bağırışlar arasında, Mahan, yarım boy farkla koşuyu kazandı. Arkasından Reşat, Servet Kaya potoya girdiler. Yaşarın altındaki Fayî gerilerde kalmıştı.

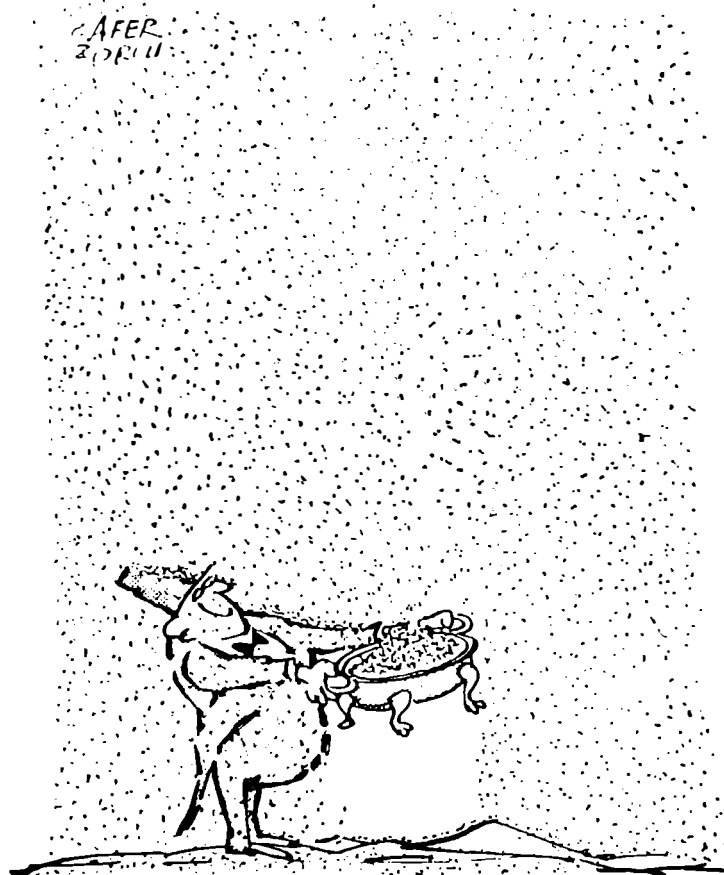
Remziye Yediveren, âdeta dili tutulan Burhan'ı bir daha dürttü:

— Oğlum, ne oldu söylemene..

— Ne olacak dinine yandığının hayvanı. Mahan bu yarış dünyada kazanamaz.. Ama hayvanı, ilaçla doldurmuşlar besbelli. Yahu neredesin kumserler heyeti?.. Görmüyor mu gözün bu işleri?..

— Ne oldu Burhan?.. Fay ne oldu, Fay..

Bir köye kül yağdı. — Gazeteler —

— İyi ki yağdı... Ata ata mangalda kül kalmamıştı!..

— Temizledi bizi be anne!..
— Oğlum, bunun adı üstünde..
Fay deyince temizleme tozu demek-
tir. Daha ötesi var mı bunun?..

Burhan, homurdana homurdana
yerine oturdu:

— Bunlar da komiser mi yanı?..
Göz göre göre artık bu kadarı da
olur mu be yahu?..

— Ayol buraya, bizim Niyazi gibi
kumser lazım.. Vallahi karakolda
sopayı bir sefer eline aldı mıydı,
adamı, acı su sabunu gibi köpürt-
meden bırakmaz. Buraya öyleleri
lazım..

Hoparlördeki ses tekrar duyuldu:

— Dikkat!.. Birinci çifte bahsin
satış vaziyetini bildiriyorum. İstan-
buldan 67.814, Ankara'dan 13.126,
İzmir'den 8.840, Adana'dan 1.617 li-
ra olmak üzere 91.397 liralık oyun
oyunmuştur. Bu satışın 66.284 lirası
tevizie tabiidir..

Remziye Hanım Burhan'ı bir da-
ha dürttü:

— Oğlum bak, 90 bin liralık oyun
oyunmuş.. Bunun 66 bin lirası tev-
zie tabiymiş. Üst tarafı ne oluyor?..

Arkadan yaşlıca bir adam söze
karıştı:

— Canım, bunun 66 bin lirası tev-
zie tabiidir de, geri kalanı tevizie ta-
bi değil midir yanı?.. O da tevizie
tabiidir ama, başkaları arasında
tevizie tabiidir.

Kadın geriye döndü:

— Hah, iyi söyledin bey karde-
şim, dedi. Zaten ben eskidenberi
bir şeyi pek merak ederim.. Bu at
yarışlarını niye icat etmişler aca-
ba?.. Ehalinin kumar ihtiyacını
karşılama için mi dersin?..

— Kumar için olur mu teyze ha-
nım?.. Bu kadar para, bu kadar
milyonlar, memleketteki beygir
neslini islah etmek için kullanılı-
yor.

— İlahi, sen çok yaşa bey karde-
şim.. Memlekette her şey islah oldu
da, beygirler sıra geldi zaar.. Ayol
hükûmat beygirlerden önce insan-
ları islah etmenin çaresini arasın..
Bak, karşıda beygirlerin moderin
ahırları var, görüyor musun?..

— Evet..

— Her bir tanesi Onasis'in villası
gibi.. Anadolu'nun ahalisi de hâlâ
kerpiç evlerde, kaya kovuklarında
yaşasın.. Olacak iş mi bu?..

— Yooo, öyle söyleme teyze ha-
nım.. Bir memlekette beygirler yük-
selip rahata kavuşmadıkça, insan-
lar da rahat edemezler..

Remziye hanım, başörtüsünü sı-
kladı:

— Ayol şaşırдың galiba?.. dedi..
Sen eşeklerden bahsediyorsun, ben
beygirlerden bahsediyorum. Biz bu-
raya at yarışını oynamaya geldik.. Si-
yaset konuşmaya gelmedik ki..

Burhan, hiç lafa karışmadı. Ka-
dın da, lafını fazla uzatmadı.

Hoparlördeki ses bir daha du-
yuldu:

— Dikkat!.. İkinci ikili bahis gi-
şelerinin kapatılmasına on dakika
kalmıştır..

Adnan VELİ

— Haydin çocuklar, bunun üstüne bir de tatlıcı vitrini bulalım!

Yankee Go Home!

ŞU günlerde büyük-küçük
herkesin ağızındaki söz:
«Yankee, Go Home!»

Şuysa bir düşününce, gülme-
meğe imkân yok. «Yankee, Go
Home» muş.. Bu neyin «Yan-
kee, Go Home»u?..

Saçını alâmerikan kestirmiş,
dilinde Amerikan argosu, ağız-
da Amerikan çikleti, bacasında
kovboy pantolonu, delikanlı ba-
ğırıyor: «Yankee, Go Home!»

Amerikan eşyasıyla tıklım tık-
lum odasında, Amerikan yapısı
yatağında doğrulup, naneli bir
Amerikan sigarası yakan genç
kız bağırıyor: «Yankee, Go
Home!»

Biberonunda Amerikan sütto-
zu, bebe bağırıyor: «Yankee, Go
Home!»

Çocuğuna, Amerikan gaz oca-
ğında Amerikan maması pişiren
anne bağırıyor: «Yankee, Go
Home!»

Gece kulüplerinde Amerikan
tipi eğlenenler bağırıyorlar:
«Yankee, Go Home!»

Amerikan okullarında, Ameri-
kan dil ve kültür kurslarında
çalışan satanlar bağırıyorlar:
«Yankee, Go Home!»

Amerikaya gitmek için burs
koparmağa çalışanlar bağırıyor-
lar: «Yankee, Go Home!»

Amerikan plâkalarıyla sabah-
lara kadar ça-ça, twist, medisin
yapanlar bağırıyorlar: «Yankee,
Go Home!»

Alaturka düğünlerinde Ameri-
kan cazıyla kıvrılanlar bağırıyor-
lar: «Yankee, Go Home!»

Bacağı blüçnlü, eli tabancalı,
koltuğu Amerikan dergileriyle
dolu kopil bağırıyor: «Yankee,
Go Home!»

Amerikan içkileriyle kafayı
tutsüleyen efendi bağırıyor:
«Yankee, Go Home!»

Kıçında Amerikan külotu, kur-
sağında Amerikan nanesi, dilin-
de Amerikan şarkıları, çağdaş
züppe bağırıyor: «Yankee, Go
Home!»

Etini Amerikalı çavuşa sat-
maktan büyük gurur duyan sür-
tük bağırıyor: «Yankee, Go Ho-
me!»

Kıscacı, herkes bağırıyor şu
günlerde: «Yankee, Go Home!»

Evinde Amerikan eğitimi, o-
kulunda Amerikan eğitimi, cad-
desinde Amerikan eğitimi; giye-
ceğinden yiyeceğine her şey A-
merikan malı; olaylara Ameri-
kan görüş açısından bakmak;
kendimizi Amerikan tipi demok-
rasiye uydurmağa çalışmak; Tür-
kiye'yi bir Küçük Amerika yap-
mağa özenmek; sonra da efendim,
caddelere dökülüp «Yan-
kee, Go Home!» diye bağırarak...
Oldu mu ya!

Üçbuçuk Amerikalı evine dön-
se ne olacak, dönmese ne ola-
cak? Akşam Amerikan hayranı,
sabahleyin «Yankee, Go Home!»
diye bağırarak kafadan ülkeye,
dünyaya, insanlığa hayır gelece-
ğini mi sanıyorsunuz? Biz ne
Amerikalılığa özendik, ne de A-
merikan parasıyla ense yaptık.
Onun içindir ki bugün «Yankee,
Go Home!» diye de bağırıyor-
ruz.

***

Bize kalırsa, Amerikalılara
«evine dön!» diye bağıracağımı-
za, çoktandır başımızdan uzak-
laşan akıl kuşuna seslensek:

— Yuvana dön!

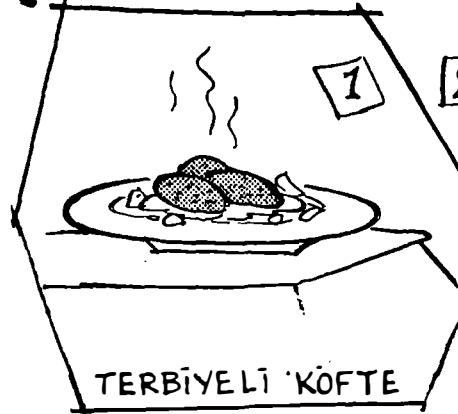
Hüseyin KORKMAZGİL

Yazısız

KAZIKLI DÜNYA

ZAM

HİÇ MERAK ETMEYİN BAYIM PİLAVDA TAS YOKTUR!

Süt konusu

Masraflara kâr dayanmaz,
Kele turnak bir merhemmiş.
Bu sığağa kar dayanmaz,
İnsanoğlu çi süt emmiş!

***

Bütçe denkmiş, açık verir,
İşe akıl; kaçık verir!
Güneş için balık verir:
İnsanoğlu çi süt emmiş!

***

Gelenleri eğle, avut!
Kin güderek yürek sovit!
Tavşana kaç, tazıya tut!
İnsanoğlu çi süt emmiş!

***

Hiç kimseden medet umma!
Ya o pazar, ya bu cuma,
Çevirirler seni muma...
İnsanoğlu çi süt emmiş!

***

Kurultayın karışması,
Nerde yıldız barışması?
Hâlâ sidik yarışması:
İnsanoğlu çi süt emmiş!

***

Sevabından çok vebalin,
Bu gidişle feci halin,
En sonunda «Veleddâlin!»
İnsanoğlu çi süt emmiş!..

Milletvekilleri baylar!

Tunç tunç adamlar dolaşüyor so-
luklaşan kalabalık içinde.. Lokanta-
lar, eğlence yerleri bu güneş tuncu
insanlarla dolu: Yaz tatilinden dö-
nen milletvekillerimizle...

Bu tunç derililer, biliyorsunuz,
kaderimiz hakkında son sözü söy-
leyecek önemli kişilerdir... Fakir
kadercik! Senin hakkında ilk sözü
kim söyleyecek acaba?

Her köşe her bucak kentte, bir
yetişkinler (yaşca) mektebi ha-
linde...

CHP. Milletvekilleri kıpırdak mı
kıpırdak. A.P.'liler küs mü küs mec-
lisin bu «en olağanüstü» günlerin-
de bile...

Kendini kürsüde «şerbetli» ilân
eden (hemen gözümün önüne kol-
larına dolanıp dolanıp sokamıyan
yılanlar geldi!) akademik Nihad
Erime bakıp, onunla öpüşen, bu-
nunla kucaklaşan, şununla fışkos-
laşan Malik Yolaça (artık C.H.P.'li
sayılır) her dişi bir ayrı «meserret»
parlıtısıyla yanan Feridun Cemal
Erkine dertlenip, Arıçoğlunun
«acılı» profilinin bile üçlü dörtlü
gruplarda şenlendiğini görüp şaşa-
kalan gencecik bir gazeteci arka-
daş, soruyordu:

— «Yahu bunlar neden böyle
şen?...»

Böyle toplantılarda böyledir C.H.
P... Bir kere, bu bir taktiktir. Öyle
olmasa da öyle görünür! Sonra...
Neticeyi de bilir!.. Bilir ki her-
hes ruhunu soyduktan dökdük-

Ankara

ten sonraaa... Olanca sesiyle yı-
tırdıktan sonraaa... Olanca fikrini
(hımmmm!!!) parlatıp, elâlemler ku-
maştırdıktan sonraaa, ortada bir
şey kalmaz! Yooo, bir şey kalmı-
lıktır!.. O da C.H.P.'nindir «nâ-
zik durumlarda... E, nâzik duruma
da alışkındır C.H.P. Ne diye der-
lensin?

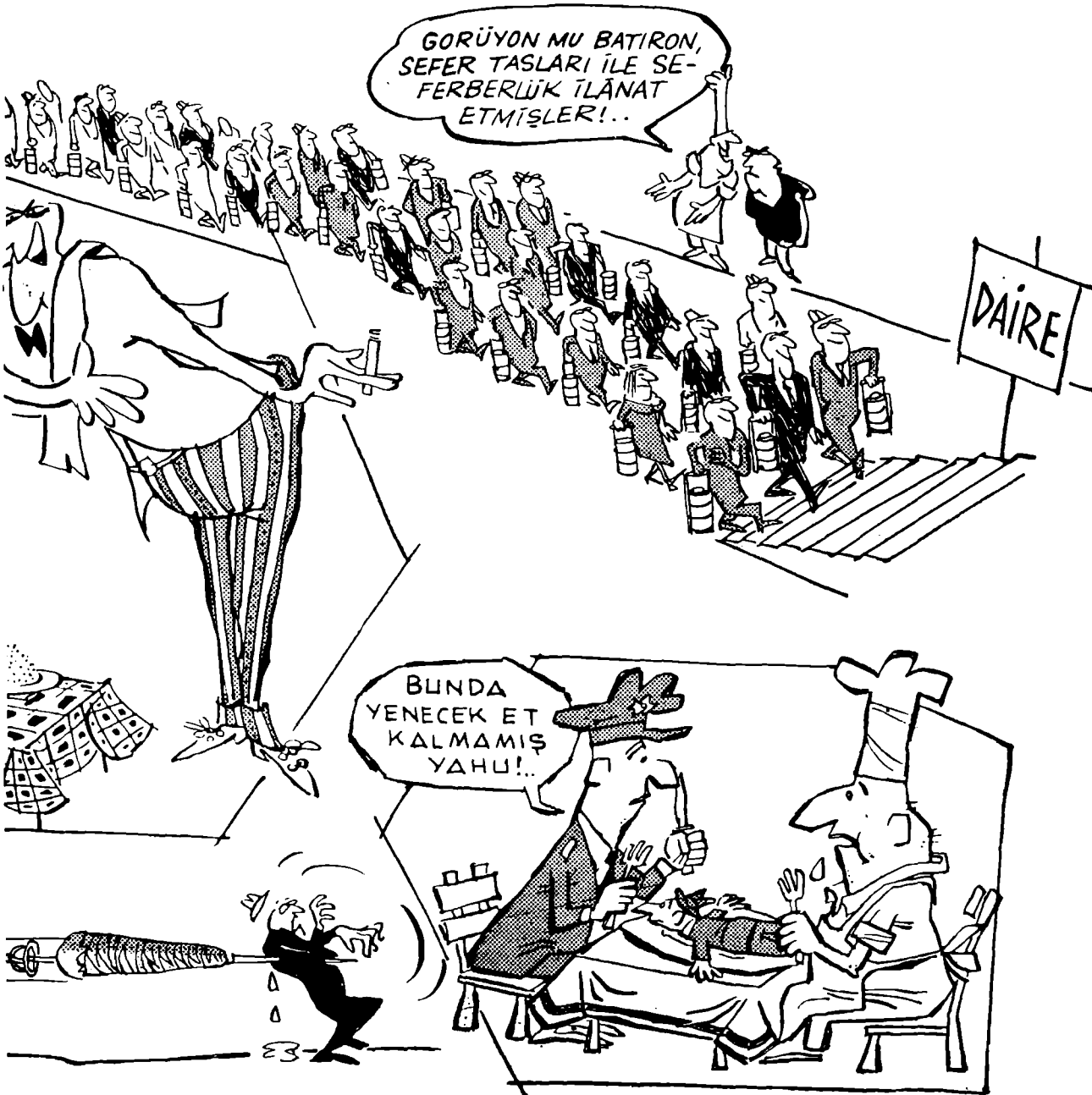
Feyzioğlu ve İnönü!

C.H.P.'de iki kişi, bu Meserret
havasına yatkın değil: Son dene-
ce hırçınlaşmış bir Feyzioğluyla
(n'aaaptılar sana biraderim?) Şa-
yın İnönü...

Onlara n'oldu bilemem... Feyzi-
oğlu, peşinde iki Kayseri mebusu
(gazeteci arkadaşlar bu üçlü grup-
ba, «Kayseri cuntası» adını takını-
lar) çatacak yer arıyor gibi dolaş-
yor ortalarda. Bulamıyor da tıde-
lik çatacak yer!

İnönü... Hissiyatını belli eden
bir İnönü olmuş. Etsin artık canını,
etsin!

Eskiden, yıldırım düşse meclise,
o oturum yaparken, tutumunun
kaskatılığını sakınırdı. Şimcik ka-
kınıyor. Güllüyor, zarf uçlarıyla
oynuyor, muhalifler konuşurken
sırtını çeviriyor, C.H.P.'liler konu-
şurken, hele Nihad Erim, gözleri-
ni: «Bunları ben büyüttüm!» dere-
sine tasvipkâr, kürsüden ayırmıyor
Salonda dolaşılıyor. Gidiyor, millet-
vekillerinin yanına oturuyor. Bun

Mektubu

ca sene, içine bunca bastırıldığı ruhu, taşıyor zâhir!

Kaldırımlarda!

Böyle 6-7 civarı, kaldırımlarda bütün mebuslar. Şişmanlamış bir Çelikbaş, bitik bir Kâmuran Evliyoğluyla kruazman yapıyor bulvarda. Burnu büsbütün «tabancalaşmış» bir Mucip Paşa, farkında olmadan, çok Ankaralılaşmış. Temelli senatör Ahmed Yıldız, çiçek dağıtır gibi, selâm ve güllüçük dağıtarak geçiyor. Ey halk topla bu selâm ve güllüklükleri de şenlen!

O arada Anıt Kabire de çelenk koymağa gidiyorlar...

Orda göze en çok Turizm ve Tanıtma Bakanı Ali İhsan Gögüş çarpıyor. Daha da incelmış. Bir zamanlar, bir kaşı her zaman kalkık Muhlis Ete, İnönü'den Turizm ve Tanıtma Bakanlığını istemiş de (anlatılıyor işte.) İnönü ne demişmiş biliyor musunuz? (anlatılıyor işte.) Demişmiş ki:

— «Oyuncak oynamak mı istiyorsun?»

Amma oldukça zorlu ki bu çelik çomak oyunu, bakanlarını bir hayli zayıflatıyor...

Vecizeler:

«İyi kavga eden zor dövüştür.»
«Kan akıtmak kolay değildir.»
«Halkı saymamak insafsızlıktır...»
Milletvekillerinin konuşmalarına kulak verdiğinizde, hep bu «ulvî»

plânda vecizelere rashiyorsunuz şu arada. Unutulmasın diye yazıyorum. İcabında, o kırmızı kumaşlara, beyazla nakşedilip, şehri süslesin diye...

Sünnet düğünü:

Bu tozda dumanda, gülümser tek olay: C.H.P.'nin Sosyalist kolundan Şükrü Koç'un oğlunun sünnet düğünü... Korkuyorum «sos»cuklarıma gül yaprağıyla bile dokunmaktan. Onların yanında İsmet Paşa, hoşgörülüğün bir sembolü!.. Sembolü az, bir anıtlı.. Eh 40 sene sonra, onlar da, millet de dayanırsa, daha toleran olurlar sos»cuklarını!

Bu sünnet düğünü, hem samimi, (samimidir Koçlar), hem resmi (bütün kabine üyeleri hemen hemen bu törendeydi), bir hava içinde geçti. Sussam, iyi edeceğim anma, bir şey beni susmamağa dürtüklüyor. Cilas'ın «Yeni sınıf» diye bir kitabı vardı, Mareşal Tıtoyu zıvanadan çıkararak.. İktidar, rahat, viski, ufacak tefecik imtiyazlar, insanlara yavaş yavaş işleyip, nasıl yeni bir sınıf yarattığını gösteriyordu bu kitap, gösterdiği şeylerin arasında...

Hep bu bizim «sos»lar bana sempatiyle, Cilas'ın kitabını hatırlatır. Oyle Eyüboğlu gibi, aristokrat soslar değil, öyle Sırrıoğlu gibi sanayici soslar değil, alınlarnın teriyle, avuçlarının nasırıyla işe girişmiş soslar!

İşte son havamız bu sevgili okurlarım...

Nimet ARZIK

Bu pazarda

Herkes gençlikte içlidir, Biz de gördük o seansı. Sevilenler sevinçlidir Çirkinlerin yoktur şansı.

***

Aşk güreştir bağlandınsa, Ortaya çık yağlandınsa. Mecnun kadar çok yandınsa Hazırla bir çift alyansı!

***

Tavşan gibi küsme dağa: Binlik konmaz şal kuşağa. Sonra derler (Hacığa) Rûkû sanma reveransı!

***

Bu alanda iyice piş. Nizamınca yürür her iş, Önce peşin alış veriş Sonra mahsup et avansı!

***

Ahu bakış köre değil, Bu merkezdir yöre değil. Sana, bana göre değil Yeni çıkan Tüvist dansı!

***

Suçlu gibi fişletirler, Öptürürler, dişletirler. Dikkatli ol işletirler Kızların yok toleransı!

Salâhattin KUTLU

Sonbahar!

Üçüncü Kitap :

VAHŞİ GELİN

Sizi bir başka dünyada yaşatacak, tadına doyum olmaz bir aşk romanıdır. Bugün çıktı.

(AK: 184)

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1

İstanbul

Telefon : 22 43 84 - 22 43 85

Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER

İstanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Diyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

A.B.D.
Almanya (Federal)
Almanya
Avusturya
Avustralya
Belçika
Bulgaristan
Çekoslovakya
Danimarka
Fransa
Hollanda
İngiltere
İspanya
İsrail

DIŞ MUHABİRLER

İsviçre
İsviçre
İtalya
Japonya
Lübnan
Macaristan
Norveç
Pakistan
Polonya
Portekiz
Romanya
Yugoslavya
Yunanistan

Lütfen Okumayın

Piştirili'den: Adnan Tahir

O KLAHOMA Üniversitesine bağlı olarak faaliyet gösteren Yüksek Psikoloji Araştırmaları Fakültesinin reklam kolu tarafından hazırlanan teklifler nihayet gelmişti.

Sipariş sahibi genç bir sanayici idi... evliydi de. Yaş bakımından da aşk bakımından da tecrübeli bir karısı vardı. Fakat her şeyin üstünde kadının büyük servetini dikkate almak gerektiği için genç sanayici karısına sormadan hiçbir hamle yapmamayı prensip edinmişti. Hatâlı bir usul olduğunu bilmiyor değildi ama mecburdu böyle hareket etmeğe.

Aynı akşam yemek yerlerken konuyu karısına açtı. Seri halindeki reklâm tekliflerinde şöyle deniliyordu:

«BU HABERİ LÜTFEN OKU. MAYIN şayet bütün kış nezleden, bademcik iltihabından ve boğaz ağrılarından kurtulmak istemiyorsanız sizi sadece üç gün içinde bu derlerden kurtaracak Fugolfot Pülverizatörlerine karşı ilgi duymuyorsunuz demektir.»

«BU SİZE GÖRE BİR ŞEY DEĞİL çünkü siz ötedenberi iki büküm yürümeğe alışmışsınız. Halbuki şimdi memlekette lumbago'yu sınır dışı eden Analom tabletleri var...»

«ÜSTÜNDE DURMAĞA BİLE DEĞMEZ çünkü...»

«Bu reklâm usulü hiç de hoşuma gitmedi» diye karısı fikrini bildirdi. Kadın gerçi lise tahsilini bile tamamlamamıştı ama kocasına ait muazzam ilaç fabrikasına yatırılan sermayenin yüzde doksanı kendisinin idi. Erkek, fikir ve mütalâa yürütmeğe lüzum görmeksizin yumuşak bir tebessümle gülererek telefonu açtı:

«Biz ağırbaşlı bir firmayız... sizin buluşlarınız ise daha ziyade mizahi bir çeşniye istinad ediyor... okuyucunun böyle şeylerden pek hoşlanacağını zannetmiyorum... ilgi yerine aksi tesir de uyandırabilir...»

Bunu, kesin bir red cevabı şeklinde kabul etmediğini söyleyen karşı taraf yetkilisi:

«Aynı ilânları başka bir firmaya satmadan evvel birkaç gün daha bekletebiliriz...» demişti. «Belki fikir değiştirirsiniz...»

Karısı, sağ elini meçhul bir noktaya uzatmıştı:

«Fikir değiştirmene lüzum yok...» diye mırıldandı.

Erkek, bu meçhul noktanın ne olduğunu çok iyi biliyordu. Karısının bankadaki hesabı idi.

«Merak etme... fikir değiştirmek gibi bir huyum yoktur» dedi.

Karısı son günlerde garip tavırlar takınmağa başlamıştı zaten.

Fabrikada bir sürü laboratuvar,

laboratuvarların başında da bir şef kimyager vardı. Genç ve güzel bir kadındı bu. Becerikliydi de. Hiçbir yeni keşifte bulunmamış hiçbir şey de icad etmemişti ama maliyet fiyatlarını en pratik yollardan asgariye düşürmüştü, randımanı arttırmış, kendini de herkese sevdirmişti. Bütün kabahtı bir defa fabrika sahibinin odasında «Hanımefendi» tarafından görülmüş olmasaydı.

«Ne diye kendi odasında oturmuyor da buraya, senin dairene gelip ayak altında dolaşıyor?... Hem kılığı kıyafeti de hiç hoşuma gitmedi... Sürmüş sürüştürmüş... nedir o ayağındaki pantolon... nedir o sırtındaki daracak pulover?...»

Halbuki kimyagerin dudakları yaradılıştan kıpkırmızıydı. Yanaklarındaki penbelik de sadece Allah vergisiydi. Göğüsleri fazla gürbüz, kalçaları da yuvarlaksa ne yapsındı?... Evet pantolon giyiyordu ama bu, sadece erkek işçilerin arasında rahat rahat do-laşmak içindi.

«Yeryüzünde başka kimyager mi kalmadı yani?... Ne diye tutmakta ısrar ediyorsun bunu?... Bir radyo haberine göre yalnız Avrupa üniversitelerinden her 6 ayda 120 bin kimyager çıkıyormuş... Nereden bulup otur-tun şu rüküşü laboratuvarların başına... Tabletlerin yuvarlak olması lüzum geldiğini ilk defa bu kız mı düşünmüş yoksa?...»

«Müessese ile bu hanım arasında bir mukavele var karıcığım... Mukavelelere de riayet etmeğe mecburuz değil mi?...»

«Mukavele de neymiş?... Sadece lâf... Sen mukaveleye değil de korkarım başka şeylere riayet etmeğe mecbur sayıyorsun kendini...»

***

Erkek, iş icabı sık sık görüş-tüğü kimyageri, mesleki bir açıdan çok incelemişti şimdiye kadar ama, bunun dışında onun pantolon giydiğine, gözlerinin rengine, cildinin pürüzsüzlüğüne, göğüslerinin çok dolgun ve dik olduğuna, kalçalarındaki çekici yuvarlaklığa dikkat etmemişti doğrusu.

Fakat karısının tenkidlerinden sonra baktı ve bütün bunları bir çırpıda gördü. Dünyanın en ünlü terzileri, bu genç kadına hiç çekinmeksizin başdöndürücü bir ücret mukabilinde mankenlik teklif edebildiler.

(Basın: 15951—185)

Bir gece yine yemek sırasında ağzından kaçırdı:

— «Bir ilaç dergisi, kapağına bizim şef kimyagerin resmini koymak istiyor...»

Karısı lokmasını çiğnemedi yutarak yüzünü gözünü buruşturmuştu:

— «O kaknemin resmini mi koyacaklarmış kapağa?... Aman yarabbi... ne günlere kaldık...»

— «Niye?... Nesi var?...»

— «Sen kalkmış bir de onu müdafaa ediyorsun demek?... Hoşuna gidiyor çünkü... Nedir o memeler öyle?... Nedir o kalçalar öyle?... Sanki sütnine mübarek...»

***

Ertesi gün şef kimyagerin yeni bir formül üzerinde müessese sahibine izahat vermesi gerekiyordu. Genç kadın elinde tebeşirle siyah tahtanın başına, genç adam da gözlerinde hayran bir ifadeyle onun arkasına geçmişti. Yazılıp çizilenlere aldıracağı bile yoktu. Karısının sözlerini hatırlıyarak bir yukardan aşağı, bir de aşağıdan yukarı olmak üzere bu harikulâde vücudu süzüyor, müstehcen şeyler düşünüyordu.

Beriki, bir kerecik olsun arkasına dönüp bakmadığı halde erkeğin kendisini ısrarla incelediğini, gözleriyle soyduğunu, kollarının hayaliyle de sımsıkı kucakladığını farketmişti pekâlâ.

Çünkü kadın tepeden tırnağa gözdür... canı istediği vakit bünyesinin her tarafı ile görebilir... görmese bile hisseder.

***

Ertesi gün yine bazı şeyler üstünde konuşmaları gerekiyordu. Fakat şef kimyager müessese sahibinin dairesine gitmekten önce «İnterfon»u tercih etmişti. Hani, konuşan kimse karşımızda oturuyormuş gibi üstümüzde garip bir tesir bırakan şu küçük kutu. Buna rağmen erkek:

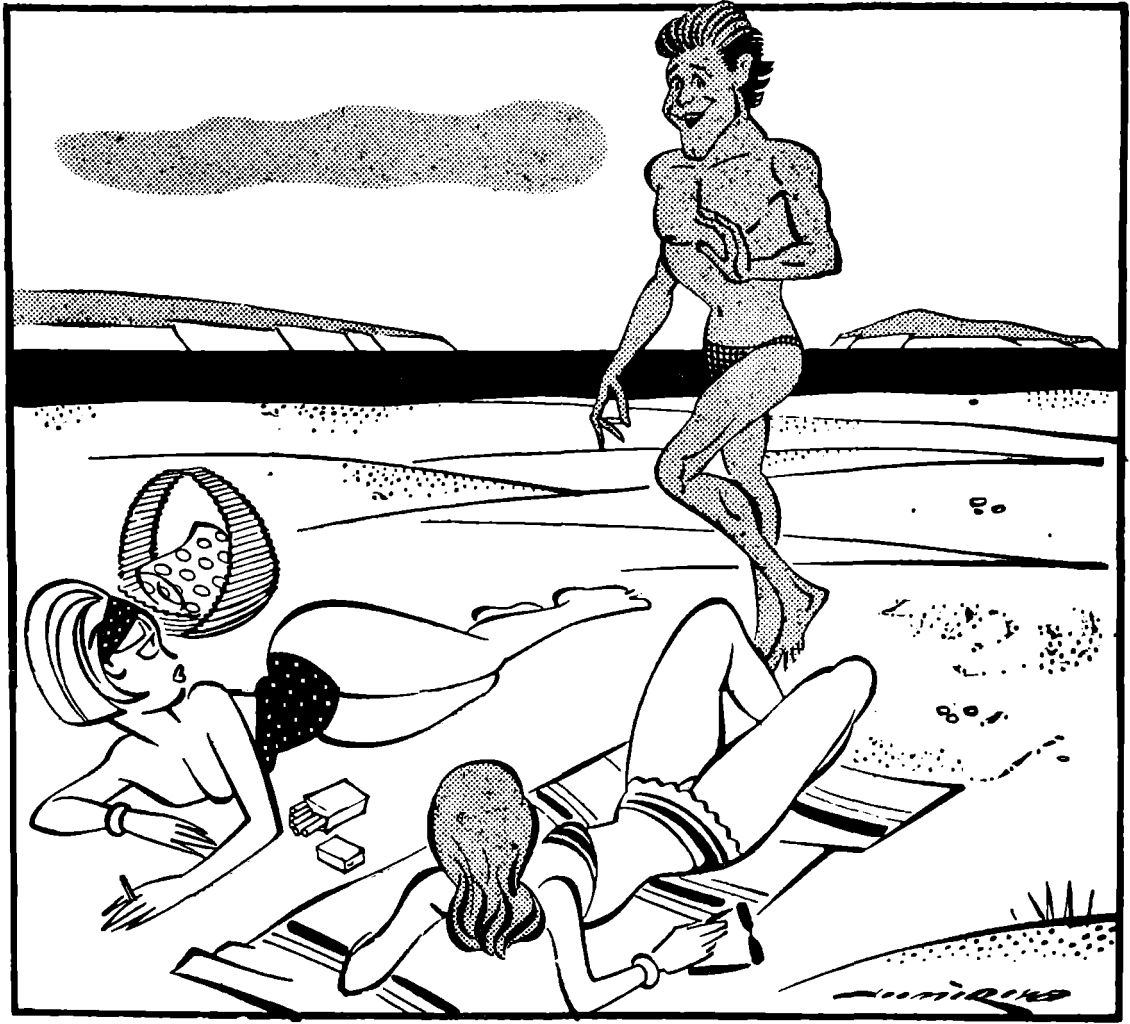
— «Dediklerinizi anlıyayorum...» dedi. «Buraya kadar zahmet etseniz çok iyi olacak.»

Yine kara tahtanın başındaydılar. Erkek yazılanlara değil, doğrudan doğruya genç kadının ensesine bakıyordu. Nihayet daha fazla dayanamayarak kollarını uzattı... onu önce belinden kavradı... sonra var gücü ile kendine çekti.

Aynı anda telefon çalmıştı. Yüksek Psikoloji Araştırmaları Fakültesinin reklam kolundan telefon ediyorlardı:

— «Son olarak yaptığımız teklifleri bir kere daha hatırlatalım demistik... Özür dileyerek bu konuda ısrar ediyoruz... Yarına kadar bize kesin bir cevap veribilir misiniz acaba?...»

Geçti resmine çıkan askerî bir birliğin fertlerinde kusursuz bir intizama, tren, uçak ve vapur tarifelerinde de kâğıt üzerinde kalmak şartıyla şaşmazlık unsuruna her zaman rastlayabilirsiniz. Fakat insan kafasını doldurup doldurup boşaltan çeşitli fikirlerde bunlardan hiçbiri yoktur.

— Affedersiniz aranızdaki bu yer boş mu?..

Erkek o anda, başta kimyager olmak üzere, reklam tekliflerini, karısının çatık kaşlarını, tenkitlerini, itirazlarını ve şef kimyager cephe almakla yaptığı affedilmez taktik hatasını düşünüyordu.

Bir kadın bir erkeği, en olmayacak, en akla hayale sığmayacak şeylere bile ikna edebilir belki... Fakat aynı kadın başka bir kadın hakkında «kaba», «zevksiz», «göründüğünden çok daha yaşlı», «nedir o göğüsler?... nedir o kalçalar» vesaire gibi lâflar mı ettii?... Bütün zahmetleri boşunadır. Tesir aksi yönde işleyecek ve erkek bütün bu sıfatların ardında ifade ettik-

leri şeyin daima tersini görecektir.

Müessese sahibi bir kolu ile şef kimyageri sıkı sıkı tutarak öbür elindeki telefona eğildi:

— «Yarına kadar beklemeğe lüzum yok... Tekliflerinizi aynen kabul ediyorum... Faydalı olacağına hiç şüphe yok.»

Pitigri'lli'den çeviren:

Adnan Tahir

✱

Atıcılar !

İki palavracı karşılıklı konuşuyorlardı, biri:

— Geçen sene Afrika'ya tüfeksiz ava gitmiştim... Bir gece, bir de uyandım koca bir aslan çadırdan burnunu sokmuş etrafı kokluyor...

Hiç korkmadım, hemen başından aşağı bir kova suyu boşalttım... Tabii kolayı kaçmakta buldu... Diye anlatmaya koyulmuş...

Diğeri onun sözünü keserek:

— Bak buna inanırım, diye cevap verir, ben de Afrika'da bir aslanı raslamıştım, şimdi hatırlıyorum, yeleğini okşarken ıslak olduğunu hissetmiştim...

Teselli!

Genç kız piyano hocası ile pılısını, partisini toplayıp kaçırmıştı. Baba kızını her yerde arar, sorar ama boşuna, izine rastlayamaz... Çok üzül- düğü, kızını düşünerek yaş döktüğü bir akşam vakti karısı içlenerek yanına yaklaşır ve onu teselli etmek için kulağına mırıldanır:

— Hayatım, o kadar üzülme, zaten senden değildi...

— Çok şükür bugünleri de gördük, değil mi ahbab?..

Dünder BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Tarihte Mizah

Nisbet

ON yedinci yüzyıl, bilindiği gibi, Celâli ve Abaza isyanlarının Anadolu'yu kasıp kavurduğu bir çağdır. Bir ara durum öylesine kötüye gitti ki, devlet işi kökünden çözümlenmek mecburiyetinde kaldı. Sağı solu bulunmayan, deli dolu, astığı astık, kestiği kestik vezirlerden İsmail Paşa'yı, sonsuz yetkilerle, ülkenin Anadolu yakası müfettişliğine tayin etti. İsmail Paşa, çok hiddetli, çok şiddetli bir adamdı. İsyancıları bastırmak, yurdu eşkiyadan temizlemek konusunda gözünü bu daktan esirgemedi. Pek amansız davrandı ama sonunda başarıya da ulaştı; üç beş ay içinde ortalık süt liman kesilmiş, memleket yıllardır özlemini çektiği huzura ve sükûna kavuşmuştu.

Ancak İsmail Paşa, bu sonuçla yetinmek niyetinde değildi; huzur ve sükûnun devamlı olmasını istiyordu. Bunun için bulduğu çarelerden biri de «Ne olur ne olmaz; ellerinde silâh bulunursa yarın yine edepsizliğe, kabadayılığa kalkışılır» düşüncesiyle kentlide köylüde, eşrafta fakirde ne çeşit silâh varsa toplamaktı. Paşa, bu silâh toplama işinde öyle kökten hareket etmişti ki, av avlamaktan başka hiçbir işe yaramıyan basit çifteleri bile devşirmekten kalmamıştı. Diğerleri neyse ne ama, bu çiftelerin toplatırılışı, tek eğlenceleri avcılık olan kim-seleri adam akıllı üzmişti.

Eskişehirin Çatmacılar köyünden Ali Muhsin, bu çeşit üzgünlerin başında gelenlerdendi. Ali Muhsin, bugünün futbol hastaları gibi, av hastası bir adamdı. Keklik avı onun dünyaya değişmiyeceği bir spor ve eğlenceydi. Çiftesini omuzladığı gibi kendisini kırlara atar, akşama kadar dağ bayır demeden dolaşır; akşamları çoğu zaman tepeme dolu çantasıyla köye dönerken bir fâtih edasıyla çevresini süzer, hele nar gibi kızarmış keklik kebaplarını eşe dosta ikram ederken gündüzün anırlarını anlatmaktan engin bir mutluluk duyardı. Oysaki, elinden giden çiftesiyle birlikte bütün bu mutlulukları ve tesellisi de uçup gidivermişti.

Bu gamlı, dertli günlerdeydi. Ali Muhsin, bir sabah vakti, boş omuzla kırlara çıkmış efkârlı efkârlı geziniyordu. Birden alışkan kulakları dikeldi. Sağ tarafta, çok yakınlarındaki kayalardan birine bir keklik tüne miş; gevrek gevrek, tatlı tatlı, uzun uzun ötüyordu. Ali Muhsin, birden dönüp kuşa gamlı gamlı baktı. Yüreği cayır cayır yanıyordu. Derinden bir off çekti; sonra:

«— Öt gidişin kekliği öt; diye ızıldandı. Elimizde sana atacak iki saçma bile komayan İsmail Paşa gibi arkan var. Sen kurumlanmıyacaksın da kim kurumlanacak?»

— İnan bana, seni deli gibi seviyorum...

— Deli gibi mi?.. Haydi efendim, haydi... Nişan yüzüğünü geri verdiğim zaman, silâh çekeceğine içini çekip gittin!..

SAYFAMIZDA «Lehçetülhalk» adlı mizahi lügat kitabından bazı örnekler verdiğimiz Dünyu Umumiye Direktörü Âli Bey, Türkiye'de batılı hayatı yaşamağa özenen ilk aydınlarımızdan biridir. Âli Bey, evinden Harem-Selâmlık usulünü kaldırmış, bunun yerine alafranga üslûpta bir misafir salonu düzenlemişti. Bu alafranga misafir salonunun özellikle rinden biri de küçük, sevimli bir fino köpeği idi. Türkler, köpekleri sever, korur ve beslerlerdi ama; onu odalarına, salonlarına almayı hiçbir zaman düşünmemişlerdi. Bu bakımdan Direktör Âli Beyin köpeğini -bütün sevimliliğine rağmen- eşleri dostları daima yadırgamışlardı.

Bir gün yakın arkadaşlarından biri Âli Beyi ziyarete gelmişti. Hizmetçi, beyefendinin hazırlanmakta olduğunu söyleyerek, kendisini misafir odasına aldı. Köpek, odanın bir köşesinde kıvrılmış uyuyordu. Aradan kısa bir süre geçmişti ki, havvancagız birden uyanı; uyanmasıyla birlikte ok gibi fırlayıp pençeleriyle kapıyı aralayarak telâşa gözden kayboldu. Misafir;

Edebiyatta Mizah

Sebebi var

finonun bu ânî uyanışından, uandıktan sonra da böyle can hevliyle kaçışından bir şey anlamamıştı. Biraz sonra ev sahibi, giyinmiş olarak, içeri girince selâmlaşmadan daha önce ona şahid olduğu bu olayın sebebini sordu. Âli Bey, kahkahalarla gülmeğe başladı. Misafir büsbütün şaşırmıştı:

«— Ne oluyor Allah aşkına? dedi. Niçin gültüyorsunuz?»

«— Köpeğin birden telâşa kaçışının sebebini anladım da ona gültüyorum.»

«— ?!...»

«— Darılmayın ama, siz otururken farkında olmadan küçük bir kabahat yapmış olmanız?»

«— İyi ama, bunun köpeklerle ilgisi var?»

«— Çok var efendim. Finomuz son zamanlarda kötü bir alış-

kanlık çıkardı. Salonda otururken sık sık böyle kabahatlar yapıyor; odanın havasını bozuyor. Biz, kendisini bundan vazgeçirmek için, dövüyoruz. Böylelikle bu kötü alışkanlığının önüne geçtik. Biraz önce siz böyle bir kabahat yapmışsanız, o uyurken kendisi yaptı sanmış ve dayak yememek için kaçmıştır. Mesele bundan ibaret.»

✱

Özdeyişlerde mizah :

Gece vakti öldü de kahvaltıyı kurtardı.

— Timmi Viyat'ın Kitabesi —

Her aptal doğru söyleyebilir; iş yalan söyleyebilme...

— Samuel Butler —

Kelimeler, insanların kullandıkları en kuvvetli haplardır.

— R. Kipling —

Pirelere bir millet meclisinin yapabileceği her şey öğretilir.

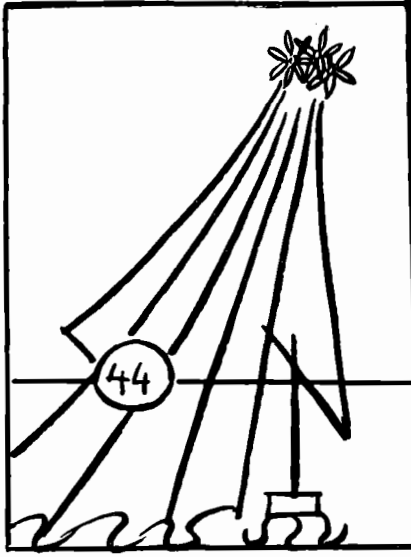
— Mark Tvın —

İyi ki erkek değilim; yoksa bir kadınla evlenmek zorunda kalacaktım.

— Madam Dö Stel —

SATILIK GELİN İSVABI

YAZAN- ADNAN TAHİR
ÇİZEN- TURHAN SELÇUK

SAAT 12 YE KADAR PERİHAN
BEKLİYECEK. 12 DEN SONRA
SABAH KADAR DA
NÖBETİ BEN ALI-
YORUM.

SANA KAÇ KERE
PERİHAN DEME,
KÜÇÜK ABLA DE
DEDİK... NE LÂF
ANLAMAZ KIZSIN SEN
BÖYLE...

ŞUNUN ŞURASINDA RAHAT
RAHAT OTURUYORDUK. GELDİ,
BAŞIMIZA BİR SÜRÜ İŞ AÇTI.
YAZIK DEĞİL Mİ NERMİN
ABLA MA? YERYÜZÜNDE
ERKEK KALMAMIŞ
GİBİ SEN
KALK, NİŞAN-
LISINI AYART.

BOYUNDAN BÜYÜK LÂF-
LAR ETME DİYORUM SA-
NA... HEM SEN İRFAN
BEYİ BULUP DURUMU
ANLATACAKTIN...

BEN O HERİFLE
KONUŞMAĞA TENİZ-
ZÜL ETMEM... BU
İŞİ BİRİNE HAVALE
ETTİM. GÜVENİLİR
BİRİ...

KİMMİŞ BU GÜVE-
NİLİR BİRİ?...
BAKKALZADE
HAMDİ Mİ YİNE?..

HAMDİ DE KİM OLUYOR?...
ONU ANCAK AYAK İŞLERİNDE
KULLANIRIM BEN. CENGİZE
TELEFON ETTİM... BECERİK-
Lİ SOCUKTUR.

HANİ SUİKİDE BİR
SENİ ARAYAN CEN-
GİZ Mİ?... BECE-
RİKLİ OLDUĞU SE-
SİNDEN DE BELLİ...

CENGİZ CİDDEN SAMİMİ
VE DÜRÜST ÇOCUKTUR
BABA... MÜSTAKBEL
DAMADIN İRFAN BEY
GİBİ DÜZENBAZIN
BİRİ DEĞİL.

VAY VAY VAY... ME-
RAK ETMEĞE BAŞ-
LADIM ŞU CENGİ-
Zİ DOĞRUSU...

BABA, DOĞRUSUNU İSTERSEN
SEN DAHİL HİÇ BİR ERKEK
MERAK EDİLMEĞE DEĞİ-
MEZ. EMİN OL...

YA DOKTOR?...
ONUN İÇİN DE AY-
NI ŞEYİ SÖYLEYEMEZ-
SİN YA?...

DOKTOR DEDİN DE AKLIMA GELDİ... BİZİM
KÜÇÜK ABLA İKİ SAATTE BİR VERİLECEK DAM-
LAYI MUHAKKAK UNUTMUŞTUR. AKLI BAŞI-
NIN BİR KARİŞ ÜSTÜNDE... GİDİP HA-
TIRLATAYIM.

DEVAMI
VAR

BİR MİRASCI BİR ARANIYOR!

**AZİZ
NESİN**

— 37 —

Bunca şark dansı yapan dansöz var, hangisi bir hocadan ders almış, dans öğrenmiştir. Bunların ya kafaları kızar, ya coşarlar, ya da çeker çeker kafayı, yaaa Allah deyip çıktılar mı ortaya, çıkış o çıkış, artık tutma, salver gitsin...

Dans bitti, alkış, alkış, alkış... Bir dans daha, bir daha...

Danstan sonra, kadının adının Betül olduğunu işte o zaman öğrendik.

Hemen ertesi gün de, muameleler tamamlandı. Zeynel Bey kurt olduğundan, kadını elinden rakipleri kapmasınlar diye bir sıkı mukavele yaptı.

— Sana bir dansöz ismi bulmalı... dedi.

Piyasadaki dansözlerin yarısından çoğunun ismini hep Zeynel Bey uydurmuş. Dakikada isim uydurur ve de o isim piyasada tutar.

— Sen, dedi, keklik gibi dans ediyorsun, senin adın Gülcan Keklik olsun...

İşte Gülcan Keklik'in yıldızı böyle parladı oğlum... Onun için, sen Betül diye aradığından bulamıyorsun onu... Gülcan Keklik desen, eskilerin hepsi bilir... Haa, sonra sonra, Gülcan Keklik'e halk, Gülcan Teklik demeye başladı, sebebi de efendi oğlum, malûm ya «teklik» demek, bir lira, demektir; bu kadın da son derecede cömert, hayır sahibi ve fakir fukaranın gönlünü hoş eden takımından olduğundan, ona «Teklik» adını taktı halk... Evet, gayetle hayırsever ve gönlül almasını bilirdi. Gelgelelim, Zeynel Bey'e de, bizim Recep Bey'e de ve de bana, katiyyen o bakımdan hiç yüz vermezdi her ne hikmetse... Biliyor musun, Keklik'in bu muamelesi, Zeynel Bey'in bayağı haysiyetine dokundu. Öyle ya canım, ne demek olsun, bir koca Zeynel Bey olsun da... Allah, Allah... Zeynel Bey arkasında, Recep Bey arkasında, ben arkasındayım. Biz aramızda anlaşacağız ama, Keklik'i yola getirmenin imkânı yok...

Neyse oğlum, Keklik Kordon Ruj'da dansa başlayınca, bütün öteki artistlerin, yıldızların, dansözlerin papucu dama atıldı. O dünya güzeli Macar kızlarının revlüsüne, atraksiyonlarına bile kımsenin aldıracağı yok. Varsa Keklik, yoksa Keklik... Kordon Ruj adam almaz oldu. O çıktı mı dansa, millet ölüyor. Böyle şey görülmemiş... Onun yüzünden, Zeynel Bey dünyanın parasını kazanıyor her gece... Tüller arasında dans ederken çekilmiş bir resminden afişler yapılmış, bütün İstanbul sokaklarının boş duvarlarını donatmışlar. Renkli ışıklarla geceleri «Gülcan Keklik» adı parlıyor sokaklarda...

Asıl mühimmi de ne biliyor

musun, hani bu kadının bir kocası vardı yo, o herifi göreceksin... Köpekler gibi ayaklarına kapanıp yalvarıyor Gülcan'a, ağlıyor, «bütün malımı senin üstüne yapayım» diyor, «Nikâh kıydırılım, nikâhlı karım ol!» diyor. Soyunup ortalığa çıkınca kadının kıymeti arttı. Fakat, bu Keklik çok hain bir kadıymış, onca yalvarmalara katiyyen merhamete gelmiyor, kalbi bir parçacık yumuşamıyor. İskarpininin burnuyla, sanki pıs bir paçavrayı itermiş gibi, yerde kıvranan herifi iteliyor «Senin gibisi bundan hoşlanır, defol! Soyunup ortaya çıkınca mı kıymetim arttı, hadi git Macar karılarına!» diyerek herife olmadık hakaretler yapıyor. Yahu, insanın bir erkek olarak, erkeklik namına haysiyeti kırılıyor be... Adam, baktı ki Gülcan'ın taş kalbini yumuşatamayacak, bu sefer bize döndü, yalvarmaya başladı. Zeynel Bey'e ne isterse verecek, paraysa para, malsa mal, tek Keklik oynamasın...

Zeynel Bey de, Keklik'e anlattı bunu. Oğlum, kız bunu duyunca,

— Bundan sonra o herifi buraya sokarsanız, bir daha ben de burda dans etmem! diye resmen protesto etmez mi?

Zeynel Bey, altı aylık mukavele yapmış; kim mukaveleden caysa büyük tazminat ödeyecek. Keklik ne dese beğenirsin:

— Peki, öyleyse, yarın tazminatı ödeyip ayrılıyorum...

Öbür barcılar, Keklik'i kapmak için para dökmeye hazır. Bu sefer Zeynel Bey yalvarmaya başladı. Çünkü Keklik başka bara geçti mi, buranın bütün müşterileri de gürrr diye oraya akan. Ama bana sorarsan, işin aslı başka; bu Zeynel Bey Keklik'e abayı yaktı, ondan ayrılmak istemiyor.

İşte ondan sonra o herifi bara da sokmaz oldular. Herif, sabaha kadar barın kapısında bekliyor, it gibi ayazda titriyor. Ara-

dabir bir yolunu bulup içeri dalacak, Keklik'e yalvaracak olursa, Keklik'in emriyle barın fedaileri herifi yakalayıp içeri atıyorlar, eşek sudan gelene kadar bir güzel sopa çekip, bar kısıp önüne yığıp bırakıyorlar. Herif, dayak yemeye razı,

— Dövün, dövün... Tek onu dans ederken göreyim de, dövün, kemiklerimi kırın! diye yalvarıyor.

Artık herif, Keklik'in dans etmesine de, her ne yaparsa yapmasına da razı oldu da çoktan, tek istediği yeter ki, geceden geceye o da başkaları gibi onun vücudünü görsün. Bir gaddar kadın ki, yahu, ona bile müsaade etmiyor.

Bizim Komser Recep Bey'i dersin, hiç eski komser Recep Bey değil. Vazifeyi mazifeyi iyice boşladı. Her gece barda Keklik'e bakmaktan, başka bir yere, bardaki öbür müşterilere bakmıyor ki, hangisinin hırsız uğursuz olduğunu anlasın da yakalasın...

Mukavele tarihi biter bitmez, Keklik başka bir gazinoya aktarma etmez mi! İşte o zaman kıyametler koptu. Keklik'in namı büsbütün aldı yürüdü. Gazetelerde her gün bir iki çıplak resmi çıkıyor. Çukulata kartlarında resimleri basılıyor.

Zeynel Bey komser Recep'e, — Kardeşim Recep, dedi, bak bunca senelik arkadaşız. Ne olacaksa senden olacak. Göster kendini birader!

Recep Bey, bunun üzerine gene eski formuna girip aşk ile şevk ile vazifesine dört elle sarıldı. Keklik, hangi gazinoda, hangi barda, pavyonda dans ediyorsa Recep Bey de orda. Kadına kancayı taktı. Recep Bey birine kancayı taktı mı, artık o insan bir daha iflâh olmaz. Recep Bey her gece bir zabıt tutturuyor: «Dansöz Keklik, namı ile maruf ve ahlâk zabıtamızca müseccel kadının milli ahlâk ve adâba muhalif olarak, son derecede tahrik edici hareketlerle

ve gayetle müstehcen etvar ve kıyafet ile bilâ entari ve bilâ kombinezon bir vaziyette, ehalinin ar ve haya hislerini rencide ettiğini mübeyyin işbu zabıt varakası tanzim ile gereğinin ifası dileği ile arz ve takdim kılındı. İmza, imza, imza...

Keklik yandı. Her gün karakol karakol dolaşıyor, savcılığa gidiyor, ifade üstüne ifade veriyor. Oğlum, ben böyle bir inatçı kadın görmedim. Yahu, bize birazcık yüz verse kurtulacak ve de son derecede rahat edecek. Katiyyen yüz vermiyor... Aleyhine birçok dâvalar açıldı. Kıl kaldı ki mahkûm olup, hapse girecekti. Bir sefer de mahkûm oldu ama, tecil edildi cezası.

Bunun üzerine ne yaptı biliyor musun, katiyyen açık saçık dans etmedi. Tamamiyle tersine, her yanı kapalı, çarşaf gibi, aynen çarşaf, kapkara bir elbiseyle çıkmadı mı piste... Evet, her yanı kapalı. Ve böylece dans oryantal yapmaya başladı. Dans ederken coşuyor coşuyor, efendim, yalnız bileğine kadar kollarını, bir de diz kapağına kadar bacaklarını açıyor. Ayağında kalın siyah çoraplar var ama, sanki oynarken çorap aşağı kaymış gibi yapıyor. O kapkara, kapalı elbise içinden, tozpenbe kollar, manolya beyazı dizkapağı, diz çukuru meydana çıkmıyor mu, yahu millet deli olacak, çıldıracak... O eski açık saçık danslar kaç para eder, bu kapalı dansı daha çok tuttu. O gazinoda yer kapmak için herkes birbirine giriyor. Masalar karaborsaya bindi. Böyle şey görülmemiş canım...

Keklik, gazetelere, mecmualara beyanat veriyor:

— Ben, vücudümü göstererek müşterilerimden alkış bekliyen dansözlerden değilim. Ben, sanatımı gösteriyorum. Çok kapalı bir kışlık manto içinde bile dans etsem, kıymetbilir ve sanattan anlayan müşterilerim, benim sanatımı takdir ederler.

Keklik o kapkara elbise içinde şark dansına başladı mı, seyirciler barbar bağırıyorlar:

— Kekliik... Yaşsa Kekliik!... Biraz da sanatını göster yavrum, sanatını görelim!..

Bunun üzerine Keklik, düşen çorabından baldırlarını göstermiyor mu, kıyametler kopuyor.

(Devamı var)

● Haftalık Siyasi Mizahî Mecmua ●

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fillen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Kapak: Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylık 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLAN FİATİ :

Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 30 liradır.

○

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

○

Fiatı : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Ziyaret

Sabahın ikisinde Maurice'le Jacques bardan çıkarken canları hiç ayrılmak istemiyordu.

Maurice Jacques'i sürüklerken,

— Gel! dedi, bize gidelim biraz daha konuşur bir şeyler içeriz. Hem evimi de görmüş olursun.

Hakikaten Maurice'in iyi bir semtte, şirin konforlu bir evi vardı. İki arkadaş ayaklarını sürüyerek apartmanı gezdiler. Ev sahibi misafirine, kıyı bucak her yeri gösterdi.

— Burası oturma odası... burası yemek odası... burası mutfak, burası da yatak odası...

Maurice ışığı yaktı:

— Yatağı görüyorsunuz ya! dedi, içindeki güzel kadın benim karım!

Biraz durduktan sonra ilâve etti:

— Yanında yatan erkek de benim!!!...

***

Kısa

Öğretmen talebelerden tahrir dersinde şu dört konuyu «Din, asalet, annelik ve esrar» açıklamalarını istedi. Talebeler büyük bir hızla yazmağa koyuldular, saatlerce başlarını kaldırmadılar. Yalnız bir tanesi iki satır yazıp kâğıdını hemen verdi.

Öğretmen merakla vazifeyi okudu:

— «Allahım! diye haykırdı. Barones, bir çocuğum olacak, ama kimden bilmiyorum!»

— Daha başka şeye ihtiyacınız varsa, bana zil çalın!

(İtalyan karikatürü)

Portre..

Çok zengin bir kadın zamanın en meşhur ressamına portresini yaptırmak istiyormuş.

— Muhakkak bana benzemesini istiyorum, demiş, burada bütün maharetinizi göstermelisiniz...

Ressam biraz düşündükten sonra cevap vermiş:

— Size tıpatıp benzemesini istiyorsunuz... Ben böyle çirkin bir şeyle uğraşıp vaktimi kaybetmek istemem...

Yalan

— Anneciğim, öğretmenim oğlu bana dedi ki..

— Ne dedi bakayım?

— Dedesinin, dedesinin, dedesinin, dedesini tanıyormuş!

— Bir daha tekrarlırsa ona yalancı olduğunu söyle!

— Vallahi yalan söylemiyor anne! Sadece kekeliyor.

Tedavi

İskoçyalı bir doktor, kekemeleri, hattâ aşırı derecede kekemeleri iyileştireceğini iddia ediyordu. Şehrin en işlek caddesinde bir oda kiraladı, tabelasını astı ve müşterileri beklemeye koyuldu.

Bir gün bir adam kapıyı çaldı.

— Dok. Dok... Dok... tor... Bee... Be... Bey dedi, Be... be... ben...

— Anladım, dedi doktor, kekemesiniz ve tedavi olmak istiyorsunuz!..

— E... e... e... vet!

— Mükemmel! Şimdi, Sidney'de yani Avustralya'daki Doktor Smith'e telefon edecek ve ona: «Artık hiç kekelemiyorum, gayet iyi konuşuyorum» diyeceksiniz!

— Pe... pe... pe... peki, i... i... i... y! iyileşecek miyim?

— Tabii! dedi doktor, telefon makbuzunu alır almaz!...

Sır

Doktor Dupont yeni bir ilâç formülü bulmuş, tecrübe yayabilmek için fırsat kolluyordu. Nihayet, bir gün hayatının son günlerini yaşayan bitkin bir adam muayenehanesine geldi. Dupont onu muayene ettikten sonra;

— Her şey bitmiş! dedi, hurda haline gelmişsiniz! Ama benim bir ilâcım var, onu bir deneyin!

— İyileşebilir miyim doktor bey?..

— Kat'iyetle söyleyemem, ama ümitliyim.

Hem size bu ilâcı bedava vereceğim. İyileştikten sonra siz de ilâcın reklamını yapacaksınız!

— Ya iyileşmezsem?

— O zaman bu ilâcımın arasında kalsın, olur mu?...

Kaç tane?.

Meşin ceketli bir genç silah satan mağazadan içeri girer:

— Bir tabanca istiyorum, der.

— Kaç kurşun atan olsun? Altı, sekiz, on?.

Meşin ceketli biraz bozulur,

— Bilmiyorum der, bir dakika telefon edip öğrenebilirim!

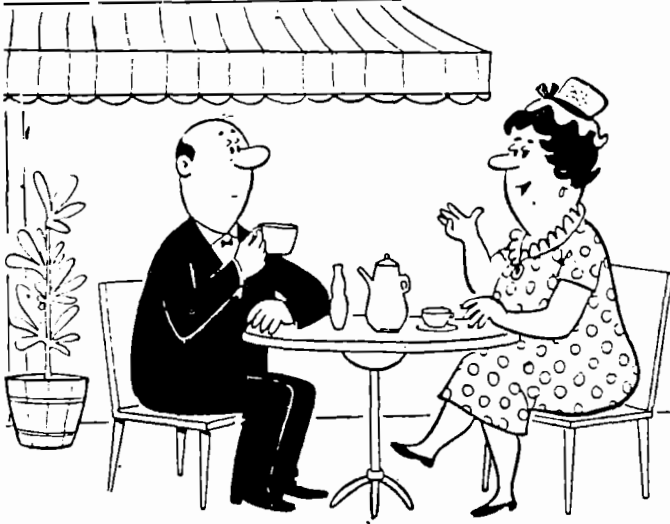
— Alô! Orası E.E.F.F. bankası mı size bir şey sormak istiyorum. Kaç tane bekçiniz var?

— Telefonda bir bayan... Sizinle mahrem konuşmak istiyor!..

(Amerikan karikatürü)

Dünya Karikatürleri

-KOCACIĞIM, FARZET Kİ İLK DEFA
KARŞILAŞIYORUZ... ONA GÖRE
DAVRAN BUGÜN...

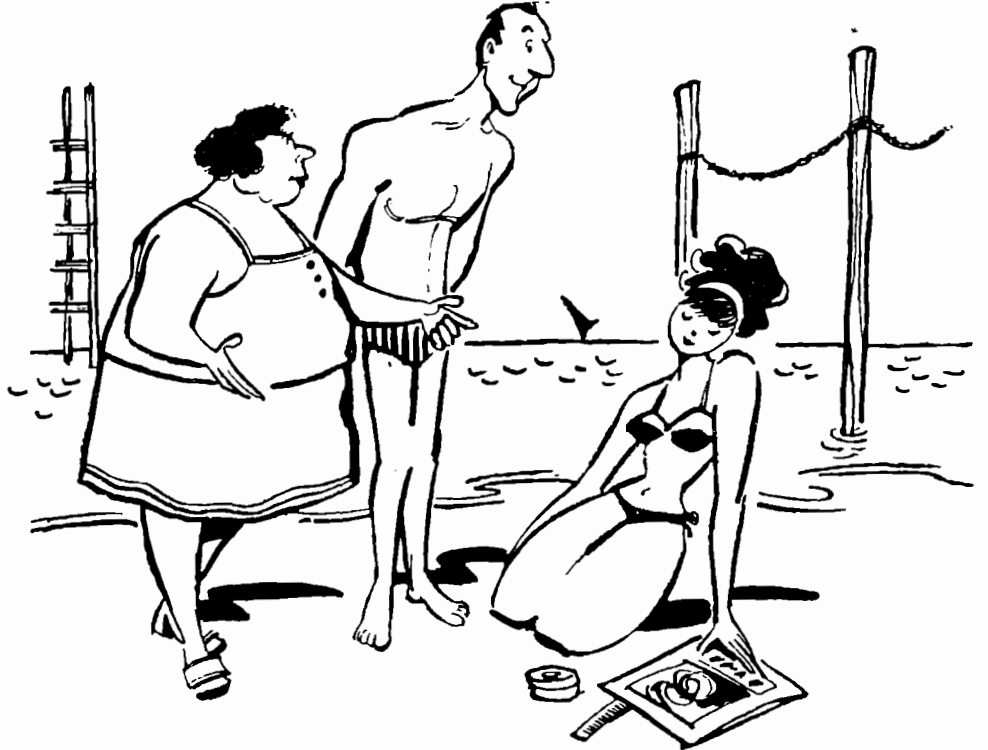
-ŞŞŞT... BUGÜN PAZAR-
TESİ... YOKSA BİR HAFTA
DAHA MI YATACAKSIN?..

SULTAN- BRAVO... ŞİMDİ DE TEPE-
DEN TIRNAĞA SOY BAKALIM!..

-ÇARŞIYA GİTMEYİP DE NE
YAPAYIM? GÖRÜYORSUN Gİ-
YECEK BİR ŞEYİM YOK!..

-BU KIZIM NİŞANLIDIR EFENDİM. AMA İKİ GÜN
BEKLERSENİZ EVLİ KIZIM GELECEK, O SİZE
ARKADAŞLIK EDER!

YAPI ve KREDİ BANKASI

20. YIL

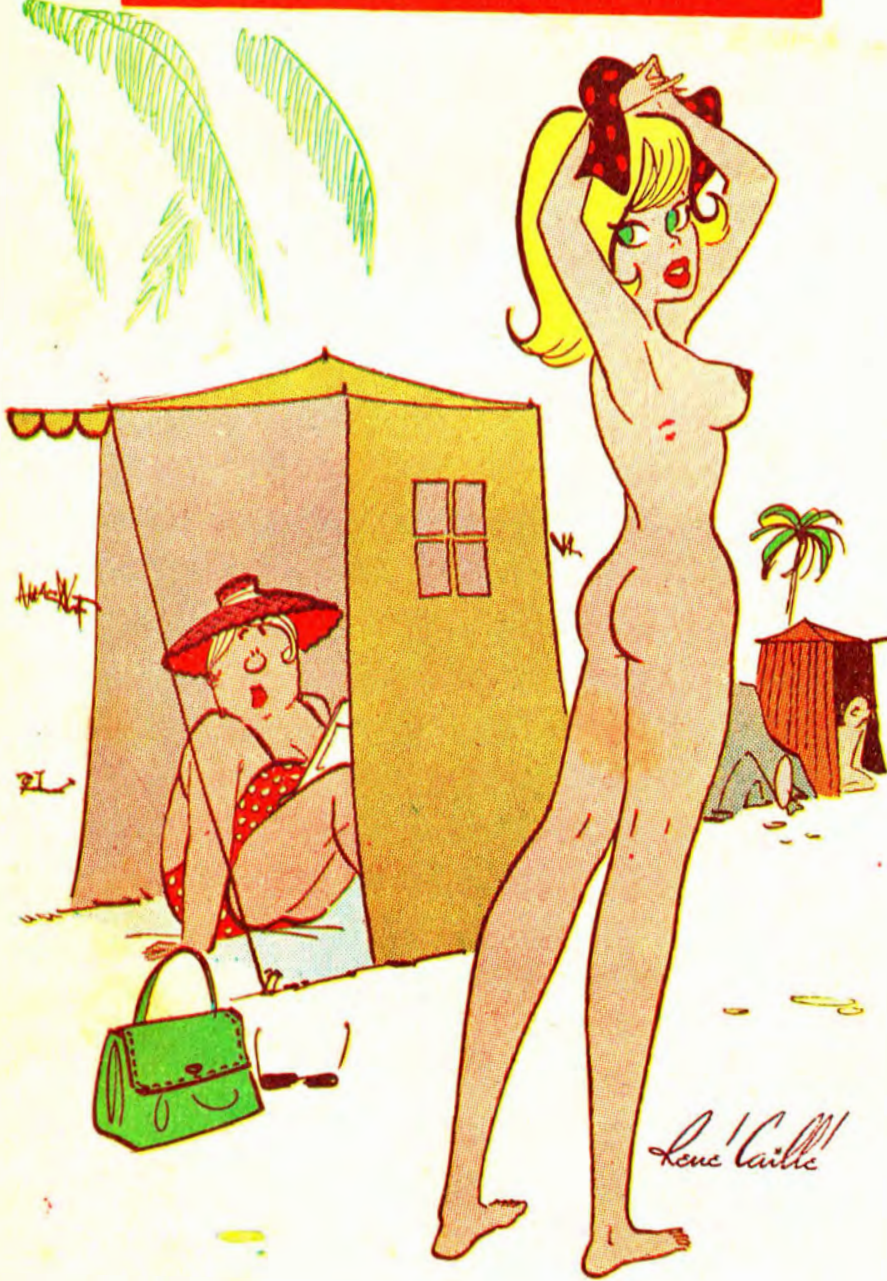
*Kültür ve San'at hizmetleri
Serisinden*

ARMAĞANLAR:

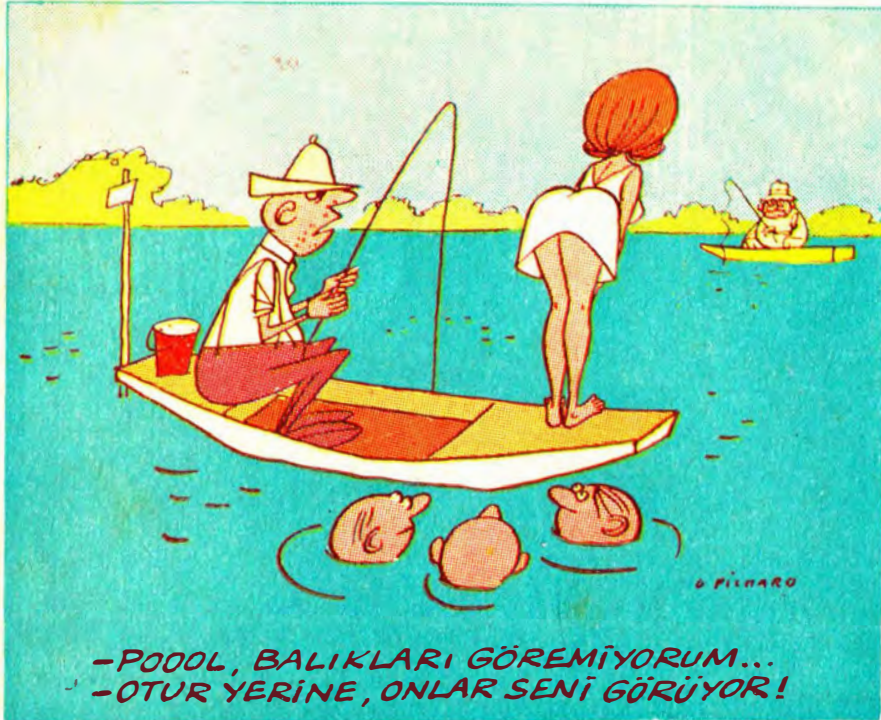
- 1 - Doğan Kardeş çocuk romanı
armağanı 25.000.— lira
(47 Roman gelmiştir)
- 2 - Fotoğraf armağanı 25.000 — lira
(513 Fotoğraf gelmiştir)
- 3 - Halk türkülerini çok sesli koro
için besteleme armağanı.
40.000.— lira

*10 Kompozitörümüz tarafından
76 halk türkümüz bestelenmiş-
tir. Armağan kazananlar ay-
rıca ilân edilecektir.*

Aklaka

-ANNE BAK, MONOKİNİ YERİNE YOKİNİ GİYDİM!

-POOOL, BALIKLARI GÖREMİYORUM...
-OTUR YERİNE, ONLAR SENİ GÖRÜYOR!

-BU OTEL ODALARINDA DA HEP ANAHTAR
DELİKLERİNDEN İNSANI GÖZETLERLER
GİBİ GELİYOR...

LASSAURY

-MÜSAADENLE ABLA, BEN DE ALTINI ÇIKARDIM!